

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 404 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΟΚΙ

σε οποιαδήποτε συμφωνία

σε νέα μνημονιακά μέτρα

ΡΗΞΗ ΤΩΡΑ

με Ευρώ-Ε.Ε.

Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ σε όλη την Ελλάδα

Πραγματοποιούνται και φέτος σε πολλές πόλεις της Ελλάδας τα καθιερωμένα από χρόνια Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ. Στην εποχή της Ευρώπης-Φρούριο, της Frontex, των δολοφονικών αντιμεταναστευτικών πολιτικών της Ε.Ε., της μετατροπής της Μεσογείου σε θαλάσσιο τάφο, η πάλη ενάντια στις ρατσιστικές πολιτικές είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία. Πόσο μάλλον στην Ελλάδα, όπου τα ηττημένα μνημονιακά κόμματα, τα ΜΜΕ και από κοντά οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν εργαζόμενους, ανέργους και φτωχούς από την πραγματική αιτία της φτώχειας και της βαρβαρότητας, στοχεύοντας στους μετανάστες εργάτες και πρόσφυγες. Έτσι, τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ είναι σημαντικοί σταθμοί στην πάλη ενάντια στο ρατσισμό και στο φασισμό.

Μέχρις στιγμής έχουν πραγματοποιηθεί το 2° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Ξάνθη (8-9 Μάρη), το 11° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στο Ρέθυμνο (5-6 Ιούνη). Θα ακολουθήσουν το 18° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Κοινωνικής Αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη (Στρατόπεδο Παύλου Μελά, 3-5 Ιουλίου) και τις ίδιες μέρες θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα, στην Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου το 19° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Στις 27 και 28 Ιούνη θα πραγματοποιηθεί το 10° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων (πάρκο Ειρήνης και Φιλίας των Λαών), στις 3-4 Ιουλίου το 4° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Τρικάλων (Μύλος Ματσοπούλου), στο Βόλο το 9° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στις 26-27 Ιούνη, στην Καβάλα το 4° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ (3-4 Ιουλίου, Δημοτικός Κήπος), ενώ στην Κόρινθο ετοιμάζεται το 5° Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

Στα προγράμματα των Φεστιβάλ

19th Antiracist Festival Athens 3, 4 & 5 July 2015...

19ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας 3, 4 & 5 Ιουλίου

περιλαμβάνονται εκδηλώσεις, εργαστήρια, δεκάδες τραπέζια συλλογικότητας και οργανώσεων, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις, χοροί και δράματα από ομάδες ντόπιων και μεταναστών, φωτογραφικές εκθέσεις, προβολές, παιδότοπος, αθλητικοί αγώνες κ.α. Το κάθε φεστιβάλ έχει οργανώσει το δικό του πρόγραμμα, που είναι προσβάσιμο στο διαδίκτυο.

Η Ο.Κ.Δ.Ε., η Μαθητική Αντεπίθεση, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, καθώς και οι εκδόσεις Εργατική Πάλη θα έχουν παρουσία στα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Τρικάλων, Χανίων και Κορίνθου κ.α.

Εκπαίδευση
Οι μνημονιακοί
ξαναχτυπούν

σελ. 4

ΕΛΠΕ
Όχι άλλο αίμα
εργατών στο βωμό
του κέρδους

σελ. 4

Ιδιωτικοποιήσεις
Το ξεπούλημα
συνεχίζεται

σελ. 10

Μακεδονία
Απειλές ανάφλεξης
και πάλι στα
Βαλκάνια

σελ. 12

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθράκων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

13ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ

25 Ιουλίου – 2 Αυγούστου, Καστροσυκιά Πρέβεζας (κάμπινγκ Αστερίας)

Η Ο.Κ.Δ.Ε, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων/ Εκπαιδευτικών, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση οργανώνουν για δέκατη τρίτη συνεχή χρονιά το κάμπινγκ τους.

Κεντρικές Συζητήσεις

- **Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.** Που οδηγούν οι διαρκείς υποχωρήσεις στους εκβιασμούς της Ευρωζώνης/Ε.Ε.

- **Τα Ιουλιανά του 1965.** Τα γεγονότα και η μαζική έκρηξη.

- **Η ελληνική λογοτεχνία μετεμφυλιακά (1949-67).** Η εποχή και οι τάσεις της.

- **20 χρόνια από τον θάνατο του επαναστάτη μαρξιστή Ερνέστ Μαντέλ.** Το έργο και η κληρονομιά του στους αγωνιστές.

Εργαστήρια

Θα γίνουν εργαστήρια εργαζομένων, εκπαιδευτικών, φοιτητών και μαθητών, για τον απολογισμό της χρονιάς που πέρασε και της δράσης μας, για το σχεδιασμό της παρέμβασης μας στη συνέχεια. Μαζί μας θα βρίσκονται και αγωνιστές από οργανώσεις του εξωτερικού, που θα παρουσιάσουν και θα συζητήσουμε μαζί τους την κατάσταση και τους αγώνες στις χώρες τους. Επίσης, θα υπάρχουν ειδικές συζητήσεις/ παρουσιάσεις θεμάτων για τους εφήβους και τα παιδιά.

Δραστηριότητες

Θα γίνουν προβολές ντοκυμαντέρ και ταινιών, μουσικές βραδιές, εκδρομές, παιχνίδια – ενώ θα υπάρχει και ειδικός χώρος για τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών. Θα υπάρχουν επίσης εκθέσεις φωτογραφίας, βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή τίτλων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

Συμμετοχή – Κόστος – Μετακίνηση

Κάναμε κάθε δυνατή προσπάθεια να κρατήσουμε το κόστος χαμηλά:

- Για 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή), με ένα πλήρες γεύμα τη μέρα: εργαζόμενοι 105 ευρώ / φοιτητές, μαθητές, άνεργοι: 90 ευρώ / παιδιά 5 έως 12 ετών: 70 ευρώ. Παιδιά κάτω των 5 ετών: δωρεάν.

- Για οικονομικά δωμάτια εντός του κάμπινγκ: επικοινωνήστε μαζί μας.

- Για όσους μείνουν λιγότερες ημέρες το ημερήσιο κόστος είναι 14 ευρώ – φοιτητές, μαθητές, άνεργοι: 12 ευρώ – παιδιά 5-12 ετών: 9 ευρώ.

- Θα υπάρχει πρωινό και μπαρ (καφές, σάντουιτς, φρούτα, αναψυκτικά κ.α.) με πολύ χαμηλές τιμές και ψήσιμο που οργανώνουμε οι ίδιοι τα βράδια.

- Πούλμαν από Αθήνα και Θεσσαλονίκη (επικοινωνήστε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου για πληροφορίες), εκτός από την πρόσβαση μέσω ΚΤΕΛ.

Επικοινωνία: ergatikipali@okde.gr – σταθ. 210 52 47 227 , κιν. 6984697263

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η «άρνηση» του Τσίπρα να υπογράψει τη συμφωνία που του πρότεινε ο Γιούνκερ στις Βρυξέλες (4/6), είναι ακόμη μια απόδειξη ότι η «στρατηγική» των διαπραγματεύσεων του ΣΥΡΙΖΑ **απέτυχε παταγωδώς**. Για ακόμη μια φορά, έγινε φανερό ότι ούτε καν «τίμιος συμβιβασμός» ή «κοινά επωφελής συμφωνία» δεν μπορούν να υπάρξουν. Ο λόγος είναι απλός: α) Η καπιταλιστική ΕΕ/Ευρωζώνη οικοδομείται αποκλειστικά προς όφελος του κεφαλαίου και σε βάρος των δικαιωμάτων των εργαζομένων (οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών κ.λπ.). Σ' αυτή την ΕΕ/Ευρωζώνη δεν χωράει όχι αριστερή πολιτική, αλλά ούτε καν «διαφορετική» σε κάποια σημεία, ούτε ακόμη και τα (μισο)νεοφιλελεύθερα μέτρα του ΣΥΡΙΖΑ, που περιλαμβάνονται στο δικό του σχέδιο για συμφωνία. β) Θέλουν να κρατήσουν «ζωντανές» τις μνημονιακές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις στη χώρα μας και στην Ε.Ε., ιδιαίτερα στον ευρωπαϊκό Νότο. Μάλιστα, οι εξελίξεις στην Ισπανία που φάνηκαν και από τις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές (κατάρρευση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων, κρίση της εναλλαχ διακυβέρνησης κεντροδεξιάς-κεντροαριστεράς, μεγάλη άνοδος της (νέας) αριστεράς κ.λπ.), κάνουν πιο **αδιάλλακτη** τη στάση της πολιτικοοικονομικής ελίτ της ΕΕ.

Προς ένα νέο μνημόνιο

Τα δυο σχέδια που προτάθηκαν για συμφωνία, της κυβέρνησης και των δανειστών-τοκογλύφων μέσω του Γιούνκερ, σε γενικές γραμμές χαρακτηρίζονται από την ίδια νεοφιλελεύθερη λογική. Έχουν διαφορές μεταξύ τους, αλλά είναι **κυρίως ποσοτικές** και όχι ποιοτικές. Κατά συνέπεια, η μέχρι τώρα άρνηση του ΣΥΡΙΖΑ να υπογράψει τη συμφωνία που του πρότεινε ο Γιούνκερ μπορεί να μην είναι εντελώς προσχηματικού χαρακτήρα, αλλά δεν είναι και θεμελιακή.

Τα δυο σχέδια είναι επί της ουσίας

Όχι σε οποιαδήποτε συμφωνία και νέα μνημονιακά μέτρα
Ρήξη τώρα με την Ε.Ε.

νεοφιλελεύθερα, γιατί προβλέπουν: α) συνέχιση της καταστροφής των εργασιακών δικαιωμάτων, β) συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων. (Στο σχέδιο της κυβέρνησης προβλέπονται έσοδα 5,3 δις ευρώ μέχρι το 2019 από το ξεπούλημα: ΟΛΠ, ΟΛΘ, 14 περιφερειακών αεροδρόμιων, ΔΕΣΦΑ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ΔΕΗ κ.α.). Η καταστροφή των εργασιακών σχέσεων και οι ιδιωτικοποιήσεις είναι στρατηγικού χαρακτήρα σημεία των νεοφιλελεύθερων «μεταρρυθμίσεων» και της κεντρικής πολιτικής της ΕΕ/Ευρωζώνης.

Επικουρικά προς αυτά, υπάρχουν και στα δυο σχέδια αντεργατικά μέτρα, όπως: 1) Το περιβόητο **πρωτογενές πλεόνασμα**, κατά τι μικρότερο στο σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ. 2) Κάθε είδους φοροεπισπρακτικά μέτρα (συνέχιση του ΕΝΦΙΑ και υψηλών συντελεστών στον ΦΠΑ, ιδιαίτερα στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και κυρίως στα τρόφιμα). 3) Για την προστασία πρώτης κατοικίας και πλειστηριασμούς, όπου ουσιαστικά χειροτερεύει και ο Νόμος Κατσέλη.

Οι προσπάθειες της κυβέρνησης να παρουσιάσει το δικό της σχέδιο σαν κάτι εντελώς διαφορετικό είναι εκτός πραγματικότητας. Το βέβαιο είναι ότι αν εφαρμοστεί θα οδηγήσει σε πολιτικές άγριες λιτότητας. Η άρνηση του σχεδίου Γιούνκερ από τον Τσίπρα, γίνεται μήπως και κατορθωθεί και περισωθούν κάποια πράγματα, όχι και τόσο σημαντικά, που υποσχέθηκε στα εργατικά και λαϊκά στρώματα, αποφύγει μεγάλα εσωτερικά προβλήματα και κερδίσει πολιτικό χρόνο. Τα σημεία που προσπαθεί να αλλάξει στο σχέδιο των δανειστών-τοκογλύφων,

είναι κυρίως: α) Το **ασφαλιστικό**, να μετατεθεί για αργότερα, να μην υπάρξει μείωση συντάξεων, να μη καταργηθεί το ΕΚΑΣ και να μην αυξηθεί η συμμετοχή των ασφαλισμένων στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Για τα όρια συνταξιοδότησης υπάρχει εν μέρει συμφωνία, όπως και για τον περιορισμό των πρόωγων συντάξεων. β) Το **δημόσιο χρέος**, που είναι το κύριο πρόβλημα και που χωρίς τη διευθέτηση/διαγραφή του, η ελληνική οικονομία δεν μπορεί να ανακάμψει, μέχρι στιγμής οι δανειστές δεν δέχονται καμία αλλαγή και φυσικά τις προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ (αγορά του χρέους από τον ΕSM και αποπληρωμή των δανείων του ΔΝΤ σε δυο δόσεις μέσα σ' ένα χρόνο). γ) Για τις **τράπεζες**, οι «θεσμοί» επιμένουν να μείνουν σε χέρια ιδιωτών και επομένως να αποποιηθεί το δημόσιο όλα τα δικαιώματά του!

Να σταματήσει αμέσως η «διαπραγμάτευση»

Η στάση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών ήταν λίγο πολύ αναμενόμενη και επομένως είναι καιρός να καταλάβουν όλοι ότι η επιμονή για την παραμονή της χώρα μας στην ΕΕ/Ευρωζώνη οδηγεί σε πλήρη οικονομική καταστροφή, σε καταβάρθρωση του βιοτικού επιπέδου των εργατικών και λαϊκών μαζών και σε πλήρη διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικών ασφαλίσεων. Παρ' όλα αυτά, όλα δείχνουν, ότι η κυβέρνηση θα κάνει και άλλες υποχωρήσεις θέλοντας να καταλήξει σε «συμφωνία». Ωστόσο, οποιαδήποτε «συμφωνία» και αν υπογραφεί, θα είναι προσωρινή και γρήγορα θα υπάρξουν και νέες απαιτή-

σεις και εκβιασμοί από τους δανειστές/τοκογλύφους για νέες υποχωρήσεις. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέλουν την **πλήρη υποταγή** της κυβέρνησης. Και κυρίως εκείνο που θέλουν είναι να κλείσουν την **ρωγμή** που άνοιξε στη Ελλάδα, πριν επαναληφθεί και γίνει ρήγμα στο ευρωπαϊκό κοινωνικό ηφαίστειο.

Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ να πληρώνει τους δανειστές τοκογλύφους είναι εγκληματική. Από τον Αύγουστο του 2014 μέχρι σήμερα έχουν πληρωθεί περίπου 17,5 δις ευρώ (και από σήμερα μέχρι το 2019 θα πρέπει να πληρωθούν ομόλογα 45-50 δις ευρώ!), την ίδια στιγμή που υπάρχουν 1,5 εκ. άνεργοι... και τα νοσοκομεία δεν έχουν προσωπικό και βασικά υλικά για να λειτουργήσουν. Αν συνεχιστεί αυτή η πολιτική της αποπληρωμής των δανείων, αν υπογραφεί οποιαδήποτε συμφωνία, είτε σύμφωνα με το σχέδιο της κυβέρνησης ή πολύ περισσότερο σύμφωνα με το σχέδιο Γιούνκερ, είναι βέβαιο ότι θα καταστραφούν τα πάντα.

Όσο και αν θέλουν οι μνημονιακές δυνάμεις, τα ΜΜΕξαπάτησης αλλά και κομμάτια του ΣΥΡΙΖΑ να παραφράσουν και να διαστρέψουν το μήνυμα των εκλογών της 25^{ης} Γενάρη, δεν μπορούν γιατί ήταν απολύτως ξεκάθαρο: Κατάρρευση των μνημονίων, των μνημονιακών μέτρων και ολόκληρου μνημονιακού καθεστώτος. Αυτά που λένε ότι «ο λαός ψήφισε διαπραγμάτευση με τους εταίρους» και παραμονή «πάση θυσία στο ευρώ», είναι εντελώς ψέματα και η δική τους πολιτική για την οποία πάλεψαν λυσσασμένα, αλλά ηττήθηκαν.

Πρέπει αμέσως να σταματήσει κάθε είδους «διαπραγμάτευση», να σταματήσουμε να πληρώνουμε δισεκατομμύρια στους δανειστές/τοκογλύφους, για να μπορέσουμε να ανοίξουμε τα εργοστάσια, τα σχολεία, τα νοσοκομεία και να κινήσουμε την οικονομία προς όφελος της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας και όχι μιας δράκας καπιταλιστών και δανειστών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με την γλώσσα των αριθμών

Εκθεση του Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ε.Ε. δείχνει ότι σε πολλούς τομείς της οικονομίας η **εκμετάλλευση δουλικού τύπου** είναι σχεδόν γενικευμένη, ιδιαίτερα στη γεωργία, την οικοδομή, τα ξενοδοχεία και την εστίαση. Καταναγκαστική εργασία στα χωράφια ή τις κουζίνες εστιατορίων, οικιακές βοηθοί που διαβιούν σε κατάσταση δουλείας: η εγκληματική εκμετάλλευση του ξένου εργατικού δυναμικού, είτε πρόκειται για ευρωπαίους είτε για πολίτες τρίτων χωρών, είναι «ενδημική» στην Ε.Ε. Παρά τη διαφοροποιημένη γεωγραφική και τομεακή κατανομή τους, οι εργαζόμενοι, που πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης, παρουσιάζουν συχνά σημαντικές ομοιότητες: τμήμα των εργαζομένων πληρώνεται 1 ευρώ την ώρα ή και λιγότερο, εργάζεται 6 ή και 7 μέρες την εβδομάδα για 12 ώρες ημερησίως, δεν διαθέτει συμβόλαιο, ενώ αρκετές φορές οι εργοδότες τού αφαιρούν το διαβατήριο. Λόγω έλλειψης νομικού πλαισίου, αποτελεσματικών ελέγχων και προστασίας των θυμάτων, οι δράστες σχεδόν δεν κινδυνεύουν να οδηγηθούν στη δικαιοσύνη και να αποζημιώσουν τα θύματά τους.

Αλλη μια «επιτυχία» της Ευρώπης της φτώχειας: το 25,6% των παιδιών στην Πορτογαλία ζει κάτω από το **όριο της φτώχειας**. Το ποσοστό της φτώχειας στις ηλικίες κάτω των 18 ετών ανήλθε στο 25,6%, το 2013, έναντι 24,4% τον προηγούμενο χρόνο, σύμφωνα με την Εθνική Στατιστική Αρχή. Σε σχέση με το σύνολο του πληθυσμού, το 19,5% των Πορτογάλων ζούσε σε καθεστώς φτώχειας το 2013, καθώς διέθετε ετήσιο εισόδημα κάτω των 4.937 ευρώ, έναντι 18,7% το 2012. Σχεδόν ένας στους πέντε Πορτογάλους εξακολουθεί να ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και με εισόδημα κατώτερο των 411 ευρώ μηνιαίως. Η (επίσημη) ανεργία έχει μιν μειωθεί, αλλά το 13,7% του ενεργού πληθυσμού εξακολουθεί να είναι χωρίς δουλειά, όπως και το 34,4% των νέων. Το δημόσιο χρέος παραμένει σε υψηλά επίπεδα, ενώ η φορολογία έχει φθάσει σε πρωτοφανή επίπεδα. Η Πορτογαλία κατέγραψε τη μεγαλύτερη άνοδο στο ποσοστό των πολιτών που κινδυνεύουν από τη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό, μεταξύ των χωρών όπου εφαρμόζονται μέτρα δημοσιονομικής πειθαρχίας, ανάμεσα στις οποίες είναι και η Ελλάδα. Το ποσοστό αυτό ανήλθε σε 27,5% το 2013 έναντι 25,3% το 2012.

Περίπου ένας στους επτά ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο ζει **χωρίς πρόσβαση σε ηλεκτρικό ρεύμα**, παρά την μικρή πρόοδο που σημειώθηκε στην επέκταση της πρόσβασης, ενώ περίπου 3 δις άνθρωποι μαγειρεύουν χρησιμοποιώντας ρυπόγονα καύσιμα, αναφέρει έκθεση της Παγκόσμιας Τράπεζας. Το παγκόσμιο ποσοστό πρόσβασης σε ηλεκτρικό ρεύμα αυξήθηκε στο 85% το 2012 από το 83% που βρισκόταν το 2010 και ο αριθμός των ανθρώπων χωρίς πρόσβαση σε ηλεκτρικό ρεύμα έπεσε στους 1,1 από 1,2 δις ανθρώπους. Στην διάρκεια της εικοσαετίας 1990-2010, το ποσοστό των ατόμων που ζούσαν χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα υποχώρησε από 24% σε 17%, αλλά η βελτίωση είναι ακόμη ανεπαρκής, ειδικά στην Ινδία. Κατά τη διάρκεια της εικοσαετίας, 1,7 δις άνθρωποι είχαν για πρώτη φορά πρόσβαση στην ηλεκτρική ενέργεια, αριθμός όμως που (ενώ φαίνεται εντυπωσιακός) είναι μόλις και μετά βίας λίγο μεγαλύτερος από την αντίστοιχη αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού (κατά 1,6 δις) κατά την ίδια περίοδο.

«ΠΑΙΔΕΙΑ 2015»: Οι μνημονιακοί ξαναχτυπούν ή τουλάχιστον το... προσπαθούν

Στις 11 Μαΐου, στο κλειστό γήπεδο του Αμαρουσίου, συγκεντρώθηκε η «αφρόκρεμα» των νεοφιλελεύθερων με κύριο σύνθημα: «Ενώνουμε τις φωνές μας για να καταψηφιστούν τα νομοσχέδια Μπαλά για την Παιδεία». Τα ΜΜΕξαπάτησης έδωσαν μεγάλη δημοσιότητα. Εξάλλου ήταν όλοι εκεί. Οι υπουργοί και υφυπουργοί Παιδείας των χρόνων της άγριας νεοφιλελεύθερης επίθεσης και των μνημονίων: Διαμαντοπούλου, Λοβέρδος, Ταλιαδούρος, Αρβανιτόπουλος, Κοντογιαννόπουλος, Κεδικόγλου, Χριστοφιλοπούλου, Παπαθεοδώρου. Μαζί τους και ο ποταμίσιος Θεοδωράκης, οι Μπακογιάννη, Δένδιας, Μητσοτάκης, Ανδριανόπουλος, Χατζηδάκης, Φορτσάκης, Λυκούδης, Σαχινίδης, Πιπλή, Σπυράκη, και άλλοι γνωστοί και μη εξαιρετοί σαν τον Άδωνι. Από τον συρφετό δεν έλειπαν και επιχειρηματίες της ιδιωτικής εκπαίδευσης, πανεπιστημιακοί του νεοφιλελεύθερου φυράματος κ.α.

Με το χυδαίο σύνθημα «Όχι Μπαλά στην παιδεία» οργάνωσαν την επομένη «συγκέντρωση» έξω από τη Βουλή ενάντια στην ψήφιση του νομοσχεδίου του Υπουργείου Παιδείας, που ξηλώνει κάποια από τα θεάρεστα έργα τους στην εκπαίδευση. Τι ντροπή και όνειδος να κατεβαίνει στο πεζοδρόμιο η υψηλή κοινωνία! Πάλι καλά που δεν έκαναν και... καμιά κατάληψη!

Μπορεί βέβαια η κίνηση αυτή να είναι κοινωνικά περιθωριακή, αλλά δεν σημαίνει ότι δεν έχει βάθος. Είναι μέρος της πολιτικής και ιδεολογικής αντεπίθεσης των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων, των εκβιασμών των ιμπεριαλιστών, της προπαγάνδας των εγχωρίων διωσμένων και μάλλον θα έχει συνέχεια. Δεν είναι μόνο το νομοσχέδιο που τους ενοχλεί. Στοχεύουν, όπως δήλωσε η καθηγήτρια Β. Κινητή, εισηγήτρια της εκδήλωσης, στην «κουρελαρία των καταλήψεων και τις ιδεολογικές εμμονές περιθωριακών τύπων», δηλαδή στους αγώνες των φοιτητών και εργαζομένων για την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Στοχεύουν να πείσουν την κοινωνία ότι μόνο όποιος έχει λεφτά, ή είναι «άριστος», θα μπορεί να σπουδάσει. Στοχεύουν να πείσουν ότι οι αγώνες των φοιτητών, μαθητών και εργαζομένων της εκπαίδευσης είναι εγκληματικές ενέργειες ή και τρομοκρατία.

Όπως οι ίδιοι δηλώνουν, «παλεύουν» για... «να μην γυρίσει η παιδεία 40 χρόνια πίσω». Πράγματι, ο δικός τους στόχος και οι φιλότιμες προσπάθειές τους ήταν να γυρίσει η παιδεία 100 και παραπάνω χρόνια πίσω. Αποτελούν αγκάθι για τους νεοφιλελεύθερους οι κατακτήσεις των αγώνων των εργαζομένων και της νεολαίας από την εξέγερση του Πολυτεχνείου και μετά. Αγώνες που ανάμεσα στα άλλα κατέκτησαν τη μαζική εκπαίδευση και τη διεύρυνση του δικαιώματος στη μόρφωση των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Τα χρόνια των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων στη δημόσια εκπαίδευση και των μνημονίων έφτασαν τις δαπάνες για την εκπαίδευση στο χαμηλότερο σημείο, ώστε να μην μπορεί να καλύψει στοιχειώδεις λειτουργικές δαπάνες, έκλεισαν σχολεία και σχολές, επέβαλαν διαρκείς εξετάσεις και φροντιστήρια, φορτώνοντας ένα δυσβάστακτο κόστος στις οικογένειες εργαζομένων και φτωχών, ιδιωτικοποίησαν άμεσα την εκπαίδευση παραδίδοντας ολόκληρους τομείς της στους ιδιώτες - και θα παρέδιδαν και την ανώτατη εκπαίδευση αν δεν υπήρχε η

αντίσταση του κινήματος (αλλαγή του άρθρου 16 του Συντάγματος), ενώ εμπορευματοποίησαν το περιεχόμενο της με σκοπό να το πουλούν σε πακέτα σε βάρος της μόρφωσης.

Καθόλου δεν ενδιαφέρονται με την συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών και των φοιτητών που φοιτά στα δημόσια σχολεία και πανεπιστήμια. Αρκεί το 7-8 % του ελληνικού πληθυσμού που παρακολουθεί την ιδιωτική εκπαίδευση. Αντίθετα, οι υπόλοιποι πρέπει να εγκαταλείπουν από νωρίς το σχολείο και αν θέλουν να προχωρήσουν παραπάνω, εκτός από την εξαντλητική προσπάθεια πρέπει να διαθέσουν τεράστια ποσά.

Τον πραγματικό τους στόχο επιχειρούν να κρύψουν πίσω από ιδεολογήματα περί «ισοπεδωτικής» λογικής γιατί καταργείται η «αριστεία», τα πρότυπα σχολεία, δεν επιβάλλεται η αξιολόγηση παντού. Με την ίδια λογική αντιτίθενται στις αλλαγές για τους «αιώνιους» φοιτητές, καθώς αυτά κατά τη γνώμη τους αποτελούν τα μεγάλα κακά της εκπαίδευσης. Το κερασάκι στην τούρτα τους αποτελεί και ο «κίνδυνος» της επιβολής του «κομματισμού» στην εκπαίδευση.

Σε ότι αφορά την «ισοπεδωτική» λογική είναι αυτοί που πραγματικά ισοπέδωσαν την ελληνική κοινωνία με τα μνημόνια. Τα παιδιά που λιποθυμούν από την πείνα στα σχολεία, που εγκαταλείπουν το σχολείο από την υποχρεωτική κιάλας εκπαίδευση, που φοιτούν σε σχολεία που δεν έχουν τα στοιχειώδη, που όλες οι αντισταθμιστικές δομές που καταπολεμούν τις προϋπάρχουσες ανισότητες στην εκπαίδευση καταργήθηκαν, μόνο σαν κατεδάφιση μπορεί να χαρακτηριστεί. Η ελεημοσύνη για ελάχιστα παιδιά που θα φοιτούσαν στα πρότυπα, που τα χαρακτηρίζουν «ως κολέγια των φτωχών», δεν έχει σε τίποτε να κάνει με το δικαίωμα όλων στην μόρφωση. Η αξιολόγηση αποτελεί την δικαιολογία τους για καταστροφή τμημάτων της εκπαίδευσης, το πέταγμα μαθητών από το σχολείο και τις απολύσεις εκπαιδευτικών. Οι «εγκληματίες» «αιώνιοι φοιτητές» δεν είναι παρά νέοι που αναγκάζονται να εργάζονται παράλληλα με τις σπουδές, ενώ χρησιμοποιούνται ως πρόσχημα για να εντατικοποιηθούν οι σπουδές και να επιβληθούν διδάκτρα. Σε ό,τι αφορά τον κομματισμό στην εκπαίδευση, θα τους αρκούσε να επικρατούν τα δικά τους κόμματα, ενώ επιχειρούν με την κατηγορία του κομματισμού να συκοφαντήσουν τις διεκδικήσεις και τους αγώνες του εκπαιδευτικού κινήματος.

Η απάντηση του εκπαιδευτικού κινήματος απέναντι στις μνημονιακές προκλήσεις δεν πρέπει να περιοριστεί στην απλή πολιτική καταδίκη, αλλά να στραφεί στο ξήλωμα των μνημονίων, στην αύξηση των δαπανών για τη δημόσια εκπαίδευση, για το δικαίωμα όλων στη μόρφωση. Να πραγματοποιηθούν δυναμικές συγκεντρώσεις και πορείες αν τολμήσουν να ξανακάνουν παρόμοιες «συγκεντρώσεις».

επίκαιρα...

ΕΛΠΕ: Όχι άλλο αίμα εργατών στο βωμό του κέρδους

Την πιο τραγική κατάληξη είχε το δυστύχημα της 8ης Μάη στις εγκαταστάσεις των ΕΛΠΕ στον Ασπρόπυργο, καθώς σκοτώθηκαν 4 εργάτες (Κώστας Μαγούρας, Μπάμπης Δευτεραίος, Ντελίλα Ραμαντάν, Αντώνης Αβράμπος), όταν κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης σημειώθηκε έκρηξη.

Αρχικά η είδηση περνούσε σχεδόν απαρατήρητη στα δελτία ειδήσεων, καθώς βρισκόταν σε 7η ή 8η θέση. Όταν όμως φάνηκε πως η κατάσταση είναι εξαιρετικά σοβαρή και πως το περιστατικό δεν μπορεί να κουκουλωθεί, ξεκίνησε το γνωστό θέατρο. Κυριλέ δημοσιογράφοι έβγαναν στα παράθυρα και με ζωγραφισμένο το σοκ στα πρόσωπά τους, αναρωτιούνταν πως συνέβη το «ατύχημα». Όμως δεν είναι ατύχημα, είναι **μαζικό έγκλημα!** Γιατί δεν εφαρμόζονται τα προβλεπόμενα μέτρα ασφαλείας, επειδή για τους καπιταλιστές κοστίζουν! Τους έρχεται πιο φτηνά να σκοτώνονται εργάτες. Υπάρχουν δεκάδες παλαιότερες καταγγελίες εργαζομένων για την έλλειψη στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας, που προβλέπονται από την εργατική νομοθεσία. Σύμφωνα με τις τωρινές καταγγελίες, όταν έγινε η έκρηξη δεν ήχησε ο συναγερμός πυρκαγιάς έγκαιρα, με αποτέλεσμα έξι εργάτες να εγκλωβιστούν, χωρίς διαφυγή.

Από τα πρώτα πορίσματα για τη διερεύνηση των αιτιών της έκρηξης διαπιστώνονται πολλές παραβιάσεις και «αμέλειες» στην τήρηση της εργατικής νομοθεσίας για τα μέτρα ασφαλείας, αλλά και στη οργάνωση της εργασίας. Το ίδιο πόρισμα καταλήγει πως αν είχαν τηρηθεί τα προβλεπόμενα, το συμβάν θα είχε αποφευχθεί! Και να φανταστεί κανείς πως το πόρισμα αυτό βγαίνει από την επιτροπή διερεύνησης που συγκροτήθηκε μετά το έγκλημα, αποτελείται από πέντε στελέχη της εταιρείας (!), δύο εκπροσώπους των εργαζομένων και έναν εμπειρογνώμονα.

Οργή προκαλούν οι γεμάτες υποκρισία και ειρωνεία δηλώσεις της διοίκησης μετά και την κατάληξη του τέταρτου εργάτη, που εκφράζει τη «βαθιά οδύνη» της για το θάνατό του και δηλώνει ότι «η αυστηρή τήρηση των κανόνων ασφαλείας θα πρέπει να είναι το κύριο μέλημα όλων». Ο «υγιής ιδιότητας» επιχειρηματίας Λάτσης και τα μεγαλοστελέχη έβαλαν το πόδι τους στα ΕΛΠΕ και ωφελήθηκαν από τα δισεκατομμύρια που έδωσε ο ελληνικός λαός για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπέζων. Όχι μόνο είναι οι ηθικοί αυτουργοί αυτού του εγκλήματος καθώς δεν είχαν φροντίσει για την τήρηση των στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας, αλλά βγαίνουν με περίσσιο θράσος και χύνουν τα κροκοδείλια δάκρυά τους για τις «απώλειες». Πάνω όμως σε αυτούς τους θανάτους, καθώς και την υπερεκμετάλλευση των υπόλοιπων εργατών, χτίζουν τις αμύθητες περιουσίες τους. Ειδικά μετά την επιβολή των μνημονιακών πολιτικών, αυτοί οι εγκληματίες αποθραυσήθηκαν.

Τεράστια όμως και η ευθύνη της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν ξηλώνει αυτές τις εργασιακές συνθήκες και συνολικά το μνημονιακό καθεστώς, δίνοντας έτσι περιθώρια στους εργοδότες να καταπατούν και τα τελευταία δικαιώματα που έχουν απομείνει απ' την εργατική νομοθεσία. Παρά τις δηλώσεις της για «τιμωρία όλων των υπεύθυνων» κ.λπ., δεν έχει κάνει τίποτα.

Στις 5 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της Αθήνας, ζητώντας την παραδειγματική τιμωρία όλων των υπευθύνων για το εργατικό έγκλημα.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να πληρώνει άλλο αυτό το βαρύ φόρο αίματος! Ο καλύτερος τρόπος για να τιμήσουμε τους νεκρούς συναδέλφους μας και να διασφαλίσουμε πως τέτοια εγκλήματα δεν θα ξανα συμβούν, πως καμία εργατική οικογένεια δε θα στερηθεί τον πατέρα, το γιό, τον αδελφό της για ένα εξευτελιστικό μεροκάματο που βγαίνει μέσα στο σίδερο και τη φωτιά, είναι μέσα από την οργάνωση και τους αγώνες μας. Για να ξηλώσουμε τα μνημόνια και να επιβάλουμε ξανά το δίκιο και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων. Για να συγκροτούμε με τα αφεντικά/δολοφόνα και τα μνημόνια ταφόπλακες, αλλά και με το ανθρωποφάγο καπιταλιστικό σύστημα, που μετρά τα πάντα με το κέρδος. Για να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, εκφράζουν βαθιά θλίψη τους για την τραγική και άδικη απώλεια των τεσσάρων εργατών και στέλνουν τα θερμά συλλυπητήρια στις οικογένειές τους. Απαιτούμε την άμεση και παραδειγματική τιμωρία όλων των υπευθύνων γι' αυτό το έγκλημα.

Από την δράση μας

Εκλογές στο Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης

Στις 26 Απρίλη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του ΣΜΕΘ. Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» ήταν η μοναδική παράταξη που συμμετείχε. Ψήφισαν 33 συνάδελφοι (44 πέρσι).

Είναι γεγονός πως η λαϊκή νίκη της 25ης Γενάρη αποτυπώνεται μόνο περιορισμένα στα συνδικάτα, δείχνοντας πως οι εργαζόμενοι βρίσκονται ακόμα σε μια αναμονή (που σκόπιμα καλλιέργειται και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ). Επίσης, η μειωμένη συμμετοχή οφείλεται -πέρα από την οικονομική κρίση, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του χώρου και τη συνολική κρίση του συνδικαλιστικού/εργατικού κινήματος- στη διαδικασία ανανέωσης του Σωματείου και, ακόμη, στο ότι δεν έχουν οικοδομηθεί πολλές επαφές με νέους συναδέλφους.

Ως «Αντεπίθεση» έχουμε προτεραιότητα και διεκδίκηση την υπογραφή Ενιαίας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, που θα εξασφαλίζει μια αξιοπρεπή, ανθρώπινη εργασία και διαβίωση απέναντι στους καθημερινούς εκβιασμούς των εργοδοτών - και βέβαια την πάλη ενάντια στις απολύσεις. Αυτή η προσπάθεια εντάσσεται στο συνολικό αγώνα που πρέπει να δώσουμε για το ξήλωμα των Μνημονίων.

Γι' αυτό καλούμε τις συναδέλφισσες και τους συνάδελφους να γραφτούν και να ενισχύουν το Σωματείο, για να οργανώσουμε και να προετοιμάσουμε εμείς οι ίδιοι τους μικρούς αλλά και τους μεγάλους αγώνες, που συντονισμένα και δυναμικά πρέπει να δώσουμε.

▲ Το τείχος της ντροπής, στη Μελίγια (Ισπανικό Μαρόκο)

Ακόμα μία σκηνή υποκρισίας δι-αδραματίστηκε από τους ανώ-τατους αξιωματούχους των 28 κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά την έναρξη της έκτακτης συνόδου κορυφής στις Βρυξέλλες με θέμα το μεταναστευτικό, καθώς τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των χιλιάδων μεταναστών, που έχουν χάσει τη ζωή τους στη Μεσόγειο, στην προσπάθεια να γλυτώσουν από το χάος και την βαρβαρότητα, που οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές έχουν δημιουργήσει με τα τόσα χρόνια στρατιωτικών επεμβάσεων σε Βόρεια Αφρική, Μέση Ανατολή και την διάλυση της μίας χώρας μετά την άλλη (Λιβύη, Συρία, Ιράκ, Αφγανιστάν κ.λπ.).

Και ενώ λοιπόν με το ένα χέρι, οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις (ανάμεσά τους και η ελληνική), σκουπίζουν τα κροκοδείλια δάκρυά τους, δήθεν σοκαρισμένοι από τον αριθμό των θυμάτων και το μέγεθος της τραγωδίας, με το άλλο υπογράφουν επαισχυντες συμφωνίες, όπως αυτή της έκτακτης συνόδου κορυφής, που μεταξύ άλλων προβλέπει νέα στρατιωτική επέμβαση στην Λιβύη (έχει προγραμματιστεί για τις αρχές του καλοκαιριού, όπως δήλωσε η επικεφαλής της

ευρωπαϊκής διπλωματίας Φεντερικά Μογκερίνι), στα πλαίσια «αντιμετώπισης του μεταναστευτικού» και της «καταπολέμησης της τρομοκρατίας». Επέμβαση που το μόνο «πρόβλημα» που θα αντιμετωπίσει, θα είναι αντί να πνιγούν οι πρόσφυγες στην θάλασσα της Μεσογείου, να δολοφονηθούν, πριν καν βγούν μεσοπέλαγα.

Προκλητικές είναι επίσης οι αποφάσεις της συνόδου για ενίσχυση όλων των μηχανισμών άγριας καταστολής προσφύγων και μεταναστών, όπως η FRONTEX, η Eurogor και άλλων, των οποίων η δράση έχει μετατρέψει την Μεσόγειο σε έναν απέραντο υγρό τάφο. Μία ενίσχυση που τα χρηματικά ποσά ξεπερνούν ακόμα και τις προσδοκίες των στελεχών αυτών των μηχανισμών, όπως δήλωσε, χαιρετίζοντας την απόφαση, ο εκτελεστικός διευθυντής της Frontex Φαμπρίς Λεγκέρι, σε ανακοίνωση που δημοσιοποιήθηκε στη σελίδα της υπηρεσίας στο διαδίκτυο. Ανοιχτό άφησε το ενδεχόμενο να αυξηθούν ακόμα περισσότερο τα κονδύλια της ΕΕ, για τις επιχειρήσεις στην Μεσόγειο, εφόσον κριθεί απαραίτητο, η γερμανίδα Καγκελάριος, Ά. Μέρκελ.

Οι ειρηνιστές και φιλόανθρωποι ηγέτες της ευρωπαϊκής ένωσης, συμφώνησαν επίσης πως θα δεχτούν προς εγκατάσταση μόνο 5000 μετανάστες, από τις εκατοντάδες χιλιάδες που θαλασσοπνίγονται αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον. Όσο δε για τους υπόλοιπους, θα επαναπροωθηθούν με συνοπτικές διαδικασίες. Επίσης, γίνεται ένα ακόμα βήμα για περεταίρω φακέλωμα των μεταναστών με την λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων, ενώ αυστηροποιούνται οι διαδικασίες απόκτησης ασύλου.

Πρόκειται ουσιαστικά για ακόμα μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση της Μεσογείου, περαιτέρω σκλήρυνση της ρατσιστικής

αντιμεταναστευτικής πολιτικής που εφαρμόζεται σήμερα μέσω της Frontex, του «Δουβλίνο 2», του «Mare Nostrum», που πέρα από τους χιλιάδες θανάτους, έχουν δημιουργήσει στα νότια παράλια της Ευρώπης μια τεράστια αλυσίδα στρατοπέδων συγκέντρωσης. Μόνο στην Ιταλία κρατούνται σε στρατόπεδα, πάνω από 2 εκ. άνθρωποι!

Με σημαία λοιπόν την καταπολέμηση των διακινητών και της τρομοκρατίας, ενισχύουν τον ακήρυχτο πόλεμο προς τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, που τρέχουν να σωθούν από τις βόμβες των ιμπεριαλιστών ή την χατζάρα του ISIS (δημιουργήματα των χρόνιων στρατιωτικών επεμβάσεων-λεηλασιών σε αυτές τις περιοχές).

Όσο αναφορά την ελληνική Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τήρησε σιγή ιχθύος και συνυπέγραψε όλες τις εγκληματικές αποφάσεις της συνόδου, βάζοντας και αυτή με την σειρά της μια ταφόπλακα στους λαούς της Βόρειας Αφρικής και Μέσης Ανατολής. Φαίνεται να εναρμονίζεται πλήρως με την εξωτερική πολιτική της ΕΕ, να συσφίγγει όλο και πιο πολύ τις σχέσεις με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, μπαίνοντας στον χορό των δολοφονικών γελοιοτήτων, όπως στην σύνοδος του NATO και πιο πρόσφατα με τις προτάσεις Καμμένου για νέα βάση στο Αιγαίο (βλ. σχετική ανακοίνωση της ΟΚΔΕ). Σφιχταγκάλιαζει κάθε σύμμαχο των Η.Π.Α. και NATO, όπως φάνηκε στην τριμερή συνάντηση στην Κύπρο, Τσίπρα, Αναστασιάδη με τον δικτάτορα της Αιγύπτου Φατάχ Αλ Σίσι, σιωπώντας για την αιμοσταγή χούντα που έχει στήσει ο τελευταίος. Τέλος σιωπεί για την φασιστική κυβέρνηση της Ουκρανίας, σύμμαχο των Η.Π.Α. και της Ε.Ε., στρατιώτες της οποίας δέχτηκε για περιθάλψη σε ελληνικά νοσοκομεία.

Αυτές οι κινήσεις, συνέχεια της φιλοϊ-

μπεριαλιστικής εξωτερικής πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και ενισχύουν τις θέσεις των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων. Τους δίνουν πάτημα έτσι, ώστε να χύνουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο, διαιρώντας έτσι τους εργαζόμενους, κάνοντάς τους ανταγωνιστές στην εύρεση εργασίας, με αποτέλεσμα να μην βλέπουν πως ο μόνος υπεύθυνος για την φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση που βιώνουμε, ντόπιοι και μετανάστες εργάτες, είναι το καπιταλιστικό σύστημα και οι κυβερνήσεις του.

Απέναντι στις προσπάθειες δημιουργίας μια Ευρώπης - Φρούριο, πρέπει να μπει η πάλη των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που μαζί με τους μετανάστες, είναι οι μόνιμοι που μπορούν να βάλουν ένα τέλος στα απάνθρωπα αυτά σχέδια των ειρηνιστών και φιλόανθρωπων, κατά τα άλλα, ιμπεριαλιστών.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι πρέπει με τη δική μας κινητοποίηση και οργάνωση, με επιτροπές και δομές αλληλεγγύης, να κάνουμε δικό μας θέμα την έμπρακτη υποστήριξη των προσφύγων. Να μην την αφήσουμε στα υποκριτικά σχέδια των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και των κρατικών μηχανισμών, να αποκρούσουμε τις υστερικές κραυγές ΜΜΕ-Μνημονιακών, που θέλουν να φοβίσουν την ελληνική κοινωνία με το μπαμπούλα της «αποσταθεροποίησης». Είναι ανάγκη σε όλη την Ευρώπη να ξεσηκωθούμε ενάντια σ' αυτές τις ρατσιστικές, ιμπεριαλιστικές, κατασταλτικές πολιτικές, που είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της δικτατορίας των τραπεζών-τοκογλόφων-μεγάλου κεφαλαίου. Ενάντια στη βαρβαρότητα των επεμβάσεων και πολέμων, να προτάξουμε μια Ευρώπη των Εργαζομένων και μια Μεσόγειο των Λαών.

■ Γιώργος Τσ.

Να σταματήσουν οι διώξεις σε βάρος των Τούρκων Αγωνιστών!

Στο πλαίσιο μιας συνολικότερης (αντί-)τρομοκρατικής επιχείρησης της Ε.Ε., το διάστημα 15-18 Απριλίου, αστυνομικές και δικαστικές αρχές προχώρησε στη σύλληψη 13 Τούρκων αγωνιστών (7 στη Γερμανία, 4 στην Ελλάδα, 1 στην Ελβετία και 1 στη Γαλλία), εισβάλλοντας στα σπίτια τους.

Οι αγωνιστές αυτοί δραστηριοποιούνται στο πλαίσιο της ΑΤΙΚ (Συνομοσπονδία Τούρκων Εργατών στην Ευρώπη), που ιδρύθηκε το 1986, και είναι κεφαλή δεκάδων οργανώσεων, που δραστηριοποιούνται σε ευρωπαϊκές χώρες. Οι αγωνιστές της ΑΤΙΚ βιώνουν συχνά επιθέσεις στα σπίτια τους, συλλήψεις και φυλακίσεις. Είναι αγωνιστές που έχουν φυλακιστεί για πολλά χρόνια από το αντιδραστικό καθεστώς της Τουρκίας, λόγω της αγωνιστικής πολιτικής τους δράσης, ενώ πολλοί εξ αυτών έχουν σοβαρά προβλήματα υγείας, εξ αιτίας βασανιστηρίων και απεργιών πείνας. Όπως σε όλη την Ε.Ε. έτσι και στη Ελλάδα οι 4 αγωνιστές που συνελήφθησαν, δεν κατηγορούνται για συγκεκριμένες πράξεις, αλλά για την πολιτική δράση και ιδεολογία τους. Κατηγορούνται ότι είναι μέλη του ΤΚΡ/ΜΛ (Κ.Κ. Τουρκίας/Μαρξιστικό-Λεβινιστικό) το οποίο, όπως και όλες οι οργα-

νώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς στην Τουρκία, είναι εκτός νόμου.

Σε βάρος των τεσσάρων αγωνιστών, που συνελήφθησαν στην Ελλάδα, εκκρεμούν ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης και κινδυνεύουν με απέλαση σε Γερμανία ή Γαλλία. Από τους 4 αγωνιστές, η Ozdemir Arzu, και οι Gültekin Erol και Kaya Turgut έχουν άδεια εξάμηνης παραμονής στην Ελλάδα και ζητούν άσυλο, ενώ ο Pektaş Deniz είναι Γερμανός υπήκοος. Η Ozdemir Arzu απαλλάχθηκε στις 30/4 από κάθε κατηγορία και περιμένει να προχωρήσει η διαδικασία ασύλου.

Το τελευταίο διάστημα οι κατασταλτικοί μηχανισμοί της Ε.Ε. κινούνται σε μία κατεύθυνση όξυνσης της δραστηριότητάς τους, ένα πραγματικό πογκρόμ, απέναντι σε όποιον αγωνίζεται ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και είναι ικανοί να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο για να το καταφέρουν. Η Ε.Ε. οχυρώνεται διαρκώς είτε στο ιδεολογικό επίπεδο, εξισώνοντας ως εγκληματικές-τρομοκρατικές ιδεολογίες τον κομμουνισμό και τον φασισμό, είτε σε πρακτικό με τον ευρωστρατό. Η οχύρωση της Ε.Ε. και του ελληνικού κράτους γίνεται σε συνεργασία με το τουρκικό κράτος. Οι ανταγωνισμοί Ελλάδας-Τουρ-

κίας παίρνουν δευτερεύοντα ρόλο, μπροστά στον κοινό εχθρό κάθε καπιταλιστικού κράτους, τον εσωτερικό, με πλήρη συνεργασία των δύο σε θέματα «τρομοκρατίας».

Έτσι τα μέλη του ΑΤΙΚ τίθενται, μετά το ΔΗΚΡ-Ρ που είναι πρώτη αριστερή-κομμουνιστική οργάνωση, σε καθεστώς παρανομίας στον ελλαδικό χώρο, ουσιαστικά σε παρανομία. Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, όποιον αγωνιστή της ζητήθηκε να παραδώσει στα νύχια του ιμπεριαλισμού, το έκανε και μάλιστα με μεγάλο ζήλο, ακόμα και με συλλήψεις-απαγωγές στο κέντρο της Αθήνας. Η σημερινή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υποκλίνεται για ακόμη μία φορά στα ακροδεξιά κελεύσματα της Ε.Ε. και δείχνει να συγχρονίζεται και στον τομέα της καταστολής.

Πλέον με τα περιθώρια να στενεύουν, γίνεται πιο αναγκαίο από ποτέ η νεολαία και το εργατικό κίνημα της Ελλάδας να βγουν στο δρόμο και να ξηλώσουν το κράτος έκτακτης ανάγκης στην πράξη. Μπορεί, μετά την λαϊκή νίκη της 25^{ης} Γενάρη, οι μνημονιακοί, στο επίπεδο του πολιτικού προσωπικού, να έχουν παραγκωνιστεί, όμως ΜΜΕ, δικαστές, αστυνομία, και το

υπόλοιπο κράτος έκτακτης ανάγκης είναι εδώ και το δηλώνουν με κάθε ευκαιρία. Ενδεικτική είναι η στιχομυθία στο δικαστήριο του Gültekin Erol (G.E.), στον οποίον η πρόεδρος του Συμβουλίου Εφετών είπε: «Κατηγορείστε για τρομοκρατία». Ο G.E. απάντησε «Ποια τρομοκρατία»; Πρόεδρος: «Κατηγορείστε για ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση». Ακολούθησε η ερώτηση του G.E. «ποια τρομοκρατική οργάνωση;» για να λάβει την απάντηση «Κομμουνιστικό Κόμμα» της πρόεδρου, αναφερόμενη στο γερμανικό ένταλμα.

Οι αγωνιστές αυτοί πρέπει να αφεθούν άμεσα ελεύθεροι, να μην εκδοθούν σε καμένα αστικό κράτος και να τους χορηγηθεί άμεσα πολιτικό άσυλο. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αφήσουμε τους αγωνιστές από την Τουρκία μόνους απέναντι στην καταστολή της Ε.Ε. Μόνο ένα μαχητικό κίνημα αλληλεγγύης, που δεν θα επιτρέψει στην συγκυβέρνηση να τους εκδώσει στην Τουρκία, και θα επιβάλλει την απελευθέρωσή τους μπορεί να ανοίξει έναν δρόμο στα δημοκρατικά δικαιώματα όλων μας.

■ Φ.Κ.

Συνεχίζεται η δίκη της Χρυσής Αυγής

Η δίκη της Χρυσής Αυγής προχωράει με βήμα σημειωτόν, καθώς από την έναρξή της στις 20 Απριλίου είχαμε ακόμα 4 συνεδριάσεις. Ήδη έχει ανακοινωθεί και το πρόγραμμα των επόμενων δικάσιμων μέσα στο καλοκαίρι (8, 22, 25 και 29 Ιουνίου, 2, 9, 14, 16, 21 και 28 Ιουλίου, 7 και 9 Σεπτεμβρίου).

Στην τελευταία δικάσιμο (4/6) είχαμε μόνο 25 κατηγορούμενους χρυσαυγίτες παρόντες (σε σύνολο 69), ενώ σε όλες τις συνεδριάσεις η τακτική τους ήταν μια προσπάθεια να κερδίσουν χρόνο και να οδηγήσουν σε διακοπή της δίκης. Η ηγεσία της φασιστικής συμμορίας εξακολουθεί και όπως φαίνεται θα συνεχίσει να μην εμφανίζεται στην δίκη.

Πιο συγκεκριμένα, στην πρώτη και στη δεύτερη (7/5) συνεδρίαση είχαμε διακοπή της δίκης επειδή 2 χρυσαυγίτες δήλωσαν ότι δεν είχαν δικηγόρο και ζήτησαν να τους ορίσει το δικαστήριο, όπως και έγινε. Η δίκη διακόπηκε και

στις 2 περιπτώσεις. Στην τρίτη συνεδρίαση (12/5), ο δικηγόρος που ορίστηκε από το δικαστήριο για την υπεράσπιση ενός από τους χρυσαυγίτες ζήτησε νέα διακοπή για να μελετήσει καλύτερα την υπόθεση, όπως είπε. Ενώ στην τέταρτη συνεδρίαση είχαμε νέα διακοπή, εξαιτίας της αποχώρησης των δικηγόρων των χρυσαυγιτών. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι χρυσαυγίτες μαζί με τους δικηγόρους τους, μετά από το επεισόδιο με τα μέλη της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς που δικάζονται σε διπλανή αίθουσα, βρήκαν την ευκαιρία να εξαπολύσουν βρισιές, απειλές και χειρονομίες προς την πλευρά της οικογενείας Φύσσα και του ακροατήριου.

Το ίδιο θρασύδειλος ο γνωστός αρχιτραμπούκος χρυσαυγίτης βουλευτής Λαγός, που απείλησε τη βουλευτή του ΚΚΕ Α. Κανέλη στους διαδρόμους της βουλής: «να δεις πως θα φύγεις», εννοώντας από την αίθουσα του Κορυδαλλού που γίνεται η δίκη.

Σε ό,τι αφορά τη διαδικασία, μέχρι τώρα δεν έχει ξεκινήσει επί της ουσίας η εκδίκαση καμίας υπόθεσης. Αυτά που αξίζει να αναφερθούν είναι η δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για τις 3 βασικές υποθέσεις που εκδικάζονται (δολοφονία Φύσσα, Αιγύπτιοι ψαράδες, συνδικαλιστές ΠΑΜΕ) και το αίτημα για μεταφορά της δίκης σε άλλη αίθουσα λόγω ακαταλληλότητας του χώρου. Πραγματικά, οι φυλακές του Κορυδαλλού είναι ένα εμπόδιο για όποιον θέ-

λει να παρακολουθήσει τη δίκη, αλλά ακόμα και να μπορεί να προσεγγίσει το χώρο, καθώς αν δεν είναι δικηγόρος, δημοσιογράφος, μάρτυρας, κατηγορούμενος κ.λπ., δεν του επιτρέπεται από την αστυνομία να μπει στην αίθουσα.

Από την πλευρά τους, οι χρυσαυγίτες κάνουν τα πάντα για να «αποπολιτικοποιήσουν» τη δίκη και να αποσυνδέσουν πλήρως τη ΧΑ και την ηγεσία της από τις δολοφονίες και τους ξυλοδαρμούς των ταγμάτων εφόδου. Η γραμμή αυτή πατάει πάνω και στην απόφανση (με βάση το παραπεμπτικό βούλευμα που οδήγησε στη δίκη) της «κατά τα άλλα» «ανεξάρτητης δικαιοσύνης», ότι δηλαδή για την ηγετική ομάδα δεν υπάρχει κατηγορία ηθικής αυτουργίας ή απλής συνέργειας στις δολοφονίες κ.λπ. Οι περισσότεροι κατηγορούνται μόνο ως διευθύνοντες την εγκληματική οργάνωση (τη ΧΑ), αλλά δεν τους αποδίδεται συνάφεια με τις εγκληματικές πράξεις των ταγμάτων εφόδου.

Έτσι, οι δικηγόροι των χρυσαυγιτών ζήτησαν την αποβολή της πολιτικής αγωγής σε ό, τι αφορά το αδίκημα της εγκληματικής οργάνωσης. Προεξέχων σε αυτή τη ρητορική ο Τάκης Μιχαλόλιας (αδελφός και συνήγορος του αρχηγού Μιχαλολιάκου), που έδωσε έμφαση στο θέμα της συγκρότησης που δεν περιέχεται στο βούλευμα και τόνισε πως: «Ο Νίκος Μιχαλολιάκος είναι ξένος τελείως με τις συγκεκριμένες πράξεις και τις βλάβες που προκάλεσαν». Στο ίδιο

μήκος κύματος κινήθηκε και η τοποθέτηση ενός εκ των δικηγόρων του Λαγού: «Όσοι μάρτυρες καλούνται, όπως ο Μίκης Θεοδωράκης, δεν έχουν να εισφέρουν τίποτα παρά μόνο πολιτικές μαρτυρίες».

Η ναζιστική επιχειρηματολογία θα μπορούσε να ήταν απλά γελοία, αν δεν ήταν ταυτόχρονα και επικίνδυνη. Η προσπάθεια για μια «σοβαρή ΧΑ», η εμφάνισή της ως «ευκαιρία για τη δημοκρατία», το σύστημα Μπαλτάκου ήταν πολιτική του Σαμαρά και των συν αυτών μέχρι πριν τις συλλήψεις και διώξεις. Ωστόσο το ζήτημα του κενού πολιτικής εκπροσώπησης από την πλευρά των αστικών κομμάτων και της αδυναμίας ανάδειξης ενός άλλου αστικού επιτελείου, που θα μπορέσει να εμφανιστεί ως εναλλακτική απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και το εργατικό κίνημα, παραμένει. Μάλιστα το κενό μεγαλώνει στην μετα Σαμαρά εποχή – και άρα το ζήτημα μιας νέας ΧΑ μπαίνει κάτω και από αυτά τα δεδομένα.

Η δίκη και καταδίκη των δολοφόνων χρυσαυγιτών δεν αρκεί. Χρειάζεται και η καταδίκη της φασιστικής-ναζιστικής ηγεσίας, που καθοδηγούσε για χρόνια τα τάγματα εφόδου ενάντια σε μετανάστες και αγωνιστές. Ωστόσο, ακόμα και αν είναι κρίσιμο και πρέπει να υπάρξει παραδειγματική τιμωρία όλων αυτών, το βασικό ζήτημα παραμένει: οι ναζιστικές ιδέες, ο φασισμός και τα τάγματα εφόδου δεν μπορούν να ηττηθούν μέσα σε δικαστικές αίθουσες, αλλά από την δράση και την πρωτοβουλία ενός ταξικού εργατικού μετώπου/κινήματος.

Για το 11^ο «Αντιαπαγορευτικό» Φεστιβάλ

Αντίσταση στην κουλτούρα των ναρκωτικών και της εξάρτησης!

Το Σάββατο 9 Μαΐου πραγματοποιήθηκε για 11^η συνεχή χρονιά το «αντιαπαγορευτικό φεστιβάλ» (1^η Πορτή Κάνναβης), στο πλαίσιο της «Παγκόσμιας Πορείας Μαριχουάνας», με τους υποστηρικτές: Ηλιοσποροι, Κενό Δίκτυο, Ελευθεριακός Σύνδεσμος Απεξάρτησης, σύλλογος Θεραπευομένων OKANA, Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, Τομέας Δικαιωμάτων ΣΥΡΙΖΑ, Νέοι Πράσινοι, Κοινωνική Λέσχη Κάνναβης Θεσσαλονίκης κ.α.

Στο κείμενό τους υποστηρίζουν γενικά την αποποινικοποίηση της χρήσης ουσιών, την ατομική ευθύνη αλλά και το δικαίωμα του καθενός στο «μέσο ευφορίας» του. Προτείνουν άλλα μοντέλα αντιμετώπισης των εξαρτήσεων και της χρήσης, βασισμένα στις «πολύτιμες εμπειρίες» άλλων χωρών. Τονίζουν ιδιαίτερα τα οικονομικά οφέλη για το κράτος (μέσω της φορολόγησης), με παράδειγμα π.χ. την πολιτεία του Κολοράντο, που μέσω της αποποινικοποίησης της χρήσης πολλαπλασίασε την χρηματοδότηση των... σχολείων!

Είναι αλήθεια ότι η χρήση σε ατομικό επίπεδο δεν πρέπει να ποινικοποιείται – με την έννοια ότι η κοινωνία δεν μπορεί να θεωρεί ατομικά υπεύθυνο έναν χρήστη για ένα τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα, όταν μάλιστα αυτός με την χρήση δεν βλάπτει παρά τον εαυτό του. Αλλά απ' αυτό μέχρι να θεωρείται η εμπορία ναρκωτικών μια ανώδυνη ή και... αναπτυξιακή οικονομική δραστηριότητα, μέχρι να ωριοποιείται η χρήση τους ως «έκφραση ατομικής ελευθερίας» (αντί να αντιμετωπίζεται ως μια πάθηση/πρόβλημα που κατατρώνει τον

χρήστη), η απόσταση και η **διαστροφή είναιν τεράστια!**

Γενικά, αυτοί οι «αντιαπαγορευτικοί» δεν αντιμετωπίζουν τα ναρκωτικά ως κοινωνικό φαινόμενο, αλλά ως ζήτημα εμπορικό και «ατομικής επιλογής». Και το κάνουν αυτό, όταν έχει αναπτυχθεί ένα τεράστιο κύκλωμα με μυστικές υπηρεσίες, κρατικούς μηχανισμούς, οργανωμένο έγκλημα, που αποφέρει τεράστια κέρδη, ίσα με το ΑΕΠ ολόκληρων χωρών. Αυτή η «άποψη» εξυπηρετεί τους κρατικούς μηχανισμούς και τα παράνομα κυκλώματα. Γιατί χωρίς να χτυπηθούν οι αιτίες, σε κάθε περίπτωση αυτοί που πλουτίζουν από τα ναρκωτικά εξακολουθούν να πλουτίζουν, είτε οι νόμοι είναι «ελαστικοί» είτε όχι.

Στις χώρες όπου έχουν επιβληθεί «Μνημόνια» (Αργεντινή, Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα), το πρόβλημα των ναρκωτικών έχει οξυνθεί, λόγω της φτώχειας, ανεργίας και εξαθλίωσης, των περικοπών στις υποδομές πρόληψης και διαχείρισης. «Οι χώρες που έχουν πληγεί περισσότερο από την ύφεση είναι αυτές όπου η πολιτική λιτότητας έχει το πιο βαρύ αντίκτυπο όσον αφορά το ζήτημα των ναρκωτικών» (Ευρωπαϊκό Κέντρο Παρακολούθησης Ναρκωτικών και Τοξικομανίας, EMCDDA). Από τα στοιχεία του EMCDDA προκύπτει ότι στην Ευρώπη, στα χρόνια της κρίσης, έχει πολλαπλασιαστεί ο αριθμός των χρηστών και μειώνεται η ηλικία τους. Η νεολαία, που βιώνει εντονότερα την αβεβαιότητα για το μέλλον, τον αποκλεισμό από την παιδεία, εργασία, υγεία κ.λπ. πέφτει ευκολότερα θύμα της ουτοπίας της ατομικής «ευφορί-

ας» ως μέσο «αντιμετώπισης» των καθημερινών προβλημάτων. Στη χώρα μας έχει **τριπλασιαστεί η χρήση στους μαθητές και έχει μειωθεί η ηλικία πειραματισμού και έναρξης χρήσης ακόμα και πριν τα 13 έτη!** Οι δημόσιες δαπάνες για την αντιμετώπιση του φαινομένου μειώνονται διαρκώς. Τα προγράμματα πρόληψης και απεξάρτησης έχουν ουσιαστικά εγκαταλειφθεί (κλείσιμο δομών, υποστελέχωση).

Ένα ψευτοεπιχείρημα των «αντιαπαγορευτικών» είναι ότι η νομιμοποίηση της χρήσης της κάνναβης μπορεί να οδηγήσει στον περιορισμό της χρήσης γενικότερα. Όμως π.χ. στην Ολλανδία, όπου η εμπορία και χρήση παραγώγων κάνναβης είναι ελεύθερες, στα 6 χρόνια εφαρμογής οι εξαρτημένοι από ναρκωτικά αυξήθηκαν κατά 44%! Ισχυρίζονται επίσης ότι θα πάψει η νοθεία και η παράνομη διακίνηση. Αυτό όμως δεν ισχύει ούτε για τα νόμιμα εξαρτησιογόνα (αλκοόλ, τσιγάρο): γιατί η νοθεία (είτε με απαγορευμένες είτε με νόμιμες ουσίες) είναι που ρίχνει το κόστος για τον χρήστη και φέρνει ψηλά κέρδη στα κυκλώματα.

Τέλος, ξεχωρίζει η συνυπογραφή για το «Φεστιβάλ» οργανώσεων ενός αριστερού κόμματος, του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό είναι απαράδεκτο. Δεν γνωρίζουν την συστηματική χρήση σε πάμπολλες περιπτώσεις της «ναρκω-καταστολής» από το κράτος και τους μηχανισμούς του, για να διαλύσουν τον κοινωνικό ιστό, την ικανότητα οργάνωσης και αντίστασης των εργαζομένων και της νεολαίας; Δεν έχουν ακούσει ότι τα πιο σημαντικά εργατικά και απελευθερωτικά κινήματα στον 20^ο αιώνα ορθοπόδησαν,

όταν άρχισαν –με την αναγκαία και αποφασιστική σκληρότητα– να προστατεύουν το λαό τους από τον εκφυλισμό, απαγορεύοντας την χρήση των ναρκωτικών; Η ανοχή στον κοινωνικό εκφυλισμό και στην εξάπλωσή του (όπως είναι και τα ναρκωτικά) οδηγεί και στον πολιτικό εκφυλισμό, στην υποταγή στο καπιταλιστικό σύστημα και στην κρίση του, με όλες τις δραματικές συνέπειες και αντάλλαγμα ψίχουλα «ατομικής ευφορίας», σαν αντικατοπτρισμούς μέσα σε μια κοινωνική έρημο. Αλλά βέβαια, όταν δεν σ' ενδιαφέρει το μέλλον της εργατικής νεολαίας, της ίδιας της εργατικής τάξης και του λαού σου (άρα δε νοιάζεσαι για το κάτω από ποιους όρους μπορούν να αναπτυχθούν οι αγώνες τους), παρά μόνο η επιβεβαίωση της δικής σου μικροαστικής «φυγής», τότε όλα δικαιολογούνται στο όνομα της... «ατομικής ελευθερίας»!

Η νεολαία, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και οι φτωχοί, το εργατικό κίνημα, πρέπει να κηρύξουν **αμειλικτο πόλεμο** στην κουλτούρα των ναρκωτικών και των εξαρτήσεων που πλασάρει το κράτος και τα «αντιαπαγορευτικά» παραρτήματά του. Είναι όρος επιβίωσης, για να επικρατήσει μια άλλη λογική και πρακτική, αυτή της αντίστασης και του αγώνα, της οργάνωσης, της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης – της πάλης για την πραγματική διεξόδο, για την αλλαγή της κοινωνίας.

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ
ΠΑΛΗ**

Ανακοίνωση της Σ.Σ. για τα αποτελέσματα των φοιτητι

Αν και το υποτονικό κλίμα έδειχνε πτώση της συμμετοχής, αυτή κυμάνθηκε τελικά στα περσινά επίπεδα, με περίπου 90.000 φοιτητές να προσέρχονται στις κάλπες σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές, η πρώτη πανελλαδική εκλογική αναμέτρηση μετά τον πολιτικό σεισμό της 25^{ης} Γενάρη, μπορεί να μην επέφεραν τις ανατροπές, που είχαν οι εθνικές εκλογές, προσφέρουν όμως χρήσιμα πολιτικά συμπεράσματα για την κατάσταση του φοιτητικού κινήματος.

Για μια ακόμη χρονιά εμφανίζεται η αργή αλλά σταθερή πτώση των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων ΠΑΣΠ-ΔΑΠ, οι οποίες για πρώτη φορά πέφτουν κάτω από το 50% αθροιστικά, με μια ταυτόχρονη, επίσης αργή αλλά σταθερή άνοδο των δυνάμεων της αριστεράς, οι οποίες μετά από πολλά χρόνια συγκεντρώνουν περίπου το 45% των ψήφων. Αυτή που πληρώνει για ακόμη μια φορά το τίμημα της εφαρμογής των μνημονίων, είναι κυρίως η ΠΑΣΠ που ακολουθεί το δρόμο του λαομίσητου ΠΑΣΟΚ, οδεύοντας και προς την πλήρη οργανωτική της διάλυση.

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ παραμένει πρώτη δύναμη με ποσοστό 37,77%. Αυτό όμως δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να συγκριθεί με την παλαιότερη επίδραση που είχαν τα ιδεολογήματα του νεοφιλελευθερισμού, που αυτή η παράταξη σταθερά προέβαλλε μέσα στα πανεπιστήμια. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται αφενός στην συντήρηση των διάφορων μηχανισμών της ΝΔ και της ΟΝΝΕΔ, ειδικά σε σχέση με ρουσφέτια, «διευκολύνσεις», σχέσεις με καθηγητές κ.λπ., αφετέρου στην απουσία μιας ισχυρής ανόδου του φοιτητικού κινήματος τα τελευταία χρόνια, που θα σάρωνε μια και καλή αυτά τα νεοφιλελεύθερα κατακάθια.

Η ΠΚΣ διατηρεί τη δεύτερη θέση που είχε από τις περσινές φοιτητικές εκλογές, σημειώνοντας άνοδο σε ποσοστά και ψήφους (19,3%). Η άνοδος αυτή δεν έχει σε τίποτα να κάνει με την προσφορά της στους αγώνες και στο κίνημα. Οφείλεται κατά κύριο λόγο στην αδυναμία, οργανω-

τική αλλά και πολιτική, των άλλων αριστερών παρατάξεων να επωφεληθούν από την πολιτική ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας και στον σημαντικό μηχανισμό που διαθέτει ακόμα η ΚΝΕ στα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Η ΑΡΕΝ σημειώνει άνοδο σε ψήφους και ποσοστά (7,4%), κινούμενη όμως για ακόμη μια φορά σε «ρηχά νερά», μακριά από την —εκλογική τουλάχιστον— δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ στη νεολαία. Αδυνατεί να καρπωθεί αυτήν τη δυναμική, λόγω τόσο των συνεχών δεξιών μετατοπίσεων του τελευταίου, όσο και της δικής της οργανωτικής και κινηματικής ανυπαρξίας, της αμελητέας συμβολής της στο φοιτητικό κίνημα. Αποδεικνύεται ότι η αριστερή στροφή που συντελείται στην ελληνική κοινωνία δεν ταυτίζεται με τον ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική του, αλλά ότι, αντίθετα, υπάρχουν εν δυνάμει οι προϋποθέσεις με την κατάλληλη επέμβαση των επαναστατών να ξεπεραστεί αυτός από τα αριστερά.

Τα ΕΑΑΚ σημειώνουν μικρή πτώση σε ψήφους και μικρή άνοδο σε ποσοστό (13,3%). Παρ' όλο το καλό εκλογικό αποτέλεσμα, οφειλόμενο κυρίως στην γενικότερη πολιτική κατάσταση στην ελληνική κοινωνία και ελάχιστα στη δικιά τους πολιτική και παρέμβαση, ο χώρος αυτός φαίνεται να βρίσκεται σε μια πρωτοφανή για τα δεδομένα του σύγχυση. Σημάδια όπως η κοινή κάθοδος σχημάτων των ΕΑΑΚ (σχήματα με συμμετοχή της ΑΡΑΝ και της ΑΡΑΣ) με το ΑΡ.ΔΙ.Ν (παράταξη της Παρέμβασης-Σχεδίου Β) με εκπτώσεις στο πολιτικό πλαίσιο, σαν μια συνέχεια της εκλογικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ-ΜΑΡΣ, θέτουν πολλά ερωτηματικά για την ήδη αμφιλεγόμενη πολιτική και οργανωτική συνεκτικότητα του χώρου. Επιβεβαιώνουν το εντεινόμενο «γλιστρημά» τους προς τον ρεφορμισμό, σε μια περίοδο μάλιστα που επιβάλλεται η ακριβώς αντίθετη πορεία.

Στα ΤΕΙ η μικρή έως και καθόλου ύπαρξη αγωνιστικών και αριστερών δυνάμεων, οι πελατειακές σχέσεις, οι τεράστιοι μηχανισμοί των ΔΑΠ και ΠΑΣΠ και τα όργανα νοθείας τους επιτρέπουν να διατηρούν σημαντικές δυνάμεις (αθροιστικά περίπου 65%), παρόλο που κι εκεί πέφτουν σταθερά σε ψήφους. Τη δυσάρεσκεια προς αυτές τις παρατάξεις καρπώνεται κυρίως η ΠΚΣ που καταγράφει ποσοστά κοντά στο 20%. Η ΑΡΕΝ σημειώνει άνοδο, αλλά το ποσοστό της παραμένει μικρό (2,6%) ενώ τα ΕΑΑΚ υποχωρούν σημαντικά σε ψήφους και ποσοστά.

Στις φετινές φοιτητικές εκλογές παρουσιάστηκαν για ακόμη μια φορά επιθέσεις ομάδων του αναρχικού χώρου στους χώρους όπου γίνονταν οι εκλογές με αποτέλεσμα να ματαιωθούν οι εκλογές σε δύο συλλόγους (ΑΣΟΕΕ και Οικονομικό ΑΠΘ). Αυτά τα φαινόμενα είναι ξένα προς το κίνημα και δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα, αντίθετα στρέφονται σε πολλές περιπτώσεις ενάντια στις δομές του φοιτητικού κινήματος και προκαλούν σύγχυση και αποπροσανατολισμό. Ακόμα κι όταν στρέφονται αποκλειστικά ενάντια στις μισητές ΔΑΠ-ΠΑΣΠ, παραγνωρίζουν ότι το ουσιαστικό χτύπημα σε αυτές μπορεί να γίνει χτυπώντας και εκμηδενίζοντας την πολιτική τους, με την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε αγωνιστική κατεύθυνση, και όχι με λογικές «βεντέτας», αδιαφορώντας ή και χλευάζοντας το επίπεδο συνείδησης του κινήματος. Δεν μπορούν όμως να αντιμετωπιστούν και με απλές καταγγελίες. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η τυφλή βία στην οποία στρέφεται ένα όχι αμελητέο κομμάτι της νεολαίας έχει τις ρίζες της και στις ίδιες τις αδυναμίες του φοιτητικού κινήματος και κυρίως των επαναστατικών δυνάμεων να κερδίσουν νέους αγωνιστές πάνω σε ένα πρόγραμμα αγώνων. Η κοινή καταγγελία-ψήφισμα που κυκλοφόρη-

Αποτελέσματα σε ΑΕΙ (196 από τους 200 συλλόγους)*		
Παράταξη	Ψήφοι	Ποσοστό (%)
ΔΑΠ	23825 (24689)	37,77 (37,88)
ΠΚΣ	12169 (11982)	19,30 (18,38)
ΕΑΑΚ	8392 (8579)**	13,31 (13,06)
ΠΑΣΠ	7050 (9550)	11,18 (14,65)
ΑΡΕΝ	4681 (4045)	7,42 (6,21)
ΑΓ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ	607 (617)	0,96 (0,95)
ΑΡ.ΔΙ.Ν.	498 (536)***	0,78 (0,82)
ΣΣΠ	186 (182)	0,30 (0,28)
ΠΟΡΕΙΑ	93 (124)	0,15 (0,19)
ΔΙΑΦΟΡΑ	4195 (3674)	6,67 (5,63)
Λευκά	1363 (1274)	2,16 (1,95)
Άκυρα	2313 (2746)	—
Έγκυρα	63063 (65185)	—

* Δεν πραγματοποιήθηκαν εκλογές στους συλλόγους φοιτητών ΑΣΟΕΕ και Οικονομικού ΑΠΘ.
** Σε 7 συλλόγους υπήρχαν ψηφοδέλτια συνεργασίας ΕΑΑΚ-ΑΡΔΙΝ.
*** Το ΑΡΔΙΝ συνεργάστηκε σε 7 σχολές με τα ΕΑΑΚ, στις οποίες το 2014 είχαν πάρει 161 ψήφους.

Αποτελέσματα σε ΤΕΙ (64 από τους 65 συλλόγους)		
Παράταξη	Ψήφοι	Ποσοστό (%)
ΔΑΠ	12067(13433)	52,60 (53,23)
ΠΚΣ	4738(5150)	20,65(20,41)
ΠΑΣΠ	3566(4202)	15,54 (16,65)
ΑΡΕΝ	602(517)	2,62(2,05)
ΕΑΑΚ	384(633)	1,67(2,51)
ΑΓ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ	111(65)	0,48(0,26)
ΑΡ.ΔΙ.Ν.	69(44)	0,30(0,17)
ΣΣΠ	9(8)	0,04(0,03)
ΠΟΡΕΙΑ	—	—
ΔΙΑΦΟΡΑ	1144(890)	4,98(3,52)
ΛΕΥΚΑ	256(294)	1,12(1,17)
ΑΚΥΡΑ	648(958)	—
ΕΓΚΥΡΑ	22936(25236)	—

Π. ΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

σαν σε αρκετές σχολές η ΠΚΣ και τα ΕΑΑΚ μαζί με την ΔΑΠ, με अपαράδεχτο περιεχόμενο, χωρίς να αναφέρουν τίποτα για τις πρακτικές των ΔΑΠιτών, είναι κατάπτυστη, ενώ συνιστά και μια βαθιά υπόκλιση στην αστική νομιμότητα. Ο βρώμικος ρόλος και οι πρακτικές της ΔΑΠ δεν μπορούν ούτε κατά διάνοια να μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι με οποιαδήποτε επίθεση εναντίον της.

Η ΣΣΠ καταγράφεται φέτος σε 16 συλλόγους σε 6 πόλεις συγκεντρώνοντας 195 ψήφους. Σημειώνει μάλιστα κάποια πολύ καλά αποτελέσματα σε επιμέρους σχολές. Κερδίζει σε έναν σύλλογο (Πληροφορική ΑΠΘ) την πρώτη θέση και την πλειοψηφία των εδρών του Δ.Σ. με ποσοστό 53,49%. Χαιρετίζουμε και ευχαριστούμε όλους τους συναδέλφους που μας στήριξαν με την συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια και την ψήφο τους.

Όλη την προεκλογική περίοδο και το προηγούμενο διάστημα, η ΣΣΠ ανέδειξε τη σημασία της πολιτικής ανατροπής της 25ης Γενάρη, προειδοποιώντας ότι οι εχθροί και τα προβλήματα μας είναι ακόμη εδώ και απειλούν να μας γυρίσουν πολύ γρήγορα στον εφιάλη των μνημονίων. Τόνισε την ανάγκη νέων, δυναμικών αγώνων για το οριστικό γκρέμισμα των μνημονίων σε κάθε χώρο και κεντρικά, την ανάγκη να μην δεχτούμε κανέναν συμβιβασμό με τους εκβιαστές της ΕΕ και του ΔΝΤ, τους λυσσασμένους ντόπιους μνημονιακούς, αλλά αντίθετα να προχωρήσουμε αποφασιστικά μπροστά, παίρνοντας την υπόθεση και τον αγώνα στα χέρια μας, ξεπερνώντας έτσι και την δειλή, συμβιβαστική και αναποτελεσματική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Στον ίδιο δρόμο θα προχωρήσουμε και μετά τις φοιτητικές εκλογές.

Γνωρίζουμε ότι έχουμε χαμηλό σημείο εκκίνησης και πολύ δρόμο μπροστά μας, πιστεύουμε όμως ότι το πρόγραμμα, η πολιτική και η πρακτική μας περιέχουν όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την νίκη. Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ριζώσουμε ακόμα περισσότερο στις σχολές που παρεμβαίνουμε και να ξεκινήσουμε παρέμβαση σε νέες σχολές και πόλεις. Η ΣΣΠ δεν κάνει συμβόλαιο με την νίκη, αλλά με τον αγώνα. Διατηρούμε ακλόνητη την πίστη μας στην ικανότητα της νεολαίας και του φοιτητικού κινήματος να αγωνιστεί και να νικήσει στην σκληρή σύγκρουση που έχει μπροστά της με την κατάρρευση της εκπαίδευσης, με τα ζόμπι των μνημονιακών και κυρίως με το σάπιο και χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα, και γι' αυτό θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις.

Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

<http://sosialistiki-spoudastiki-pali.blogspot.gr/>

Αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση Αναζητώντας το χαμένο νομοσχέδιο!

■ Γιάννης Σμυρλής

Σε σίριαλ έχει μετατραπεί η υπόθεση με το νομοσχέδιο για τις αλλαγές της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Όταν στα μέσα Απριλίου η κυβέρνηση έδινε στη δημοσιότητα το προσχέδιο νόμου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, τα αισθήματα που προκλήθηκαν στο φοιτητικό κίνημα ήταν ανάμικτα. Από τη μία ήταν σαφείς οι υποχωρήσεις που είχαν γίνει σε σχέση με τις προεκλογικές δεσμεύσεις, αλλά ακόμη και από τις προγραμματικές δηλώσεις, από την άλλη φαίνονταν περίπου σίγουρο ότι κάποια από τα πιο βασικά αιτήματά του, όπως οι διαγραφές φοιτητών, θα ικανοποιούνταν από μέρα σε μέρα. Τα κύρια σημεία που περιελάμβανε αυτό το προσχέδιο ήταν τρία:

α) Την κατάργηση των ορίων φοίτησης και των διαγραφών, την επανεγγραφή των ήδη διαγραμμένων φοιτητών, αλλά και την επέκταση των φοιτητικών παροχών (πάσο, εστία, συγγράμματα) στα διπλάσια έτη από τα οριζόμενα στο πρόγραμμα σπουδών, δηλαδή για 2ν έτη φοίτησης, από ν+2 που είναι μέχρι σήμερα.

β) Την κατάργηση των διορισμένων από την κυβέρνηση Σαμαρά, Συμβουλίων Διοίκησης και την καθιέρωση ενός μοντέλου συνδιοίκησης, που έμοιαζε με αυτό του νόμου Γιαννάκου (συμμετοχή και καθολική ψηφοφορία φοιτητών και εργαζομένων του πανεπιστημίου, κ.λπ.).

γ) Μια αμφίσημη και προβληματική επαναφορά του ορισμού του ασύλου, που κι αυτό θύμιζε αρκετά τον νόμο Γιαννάκου («ακαδημαϊκό» και όχι «πανεπιστημιακό» άσυλο, κ.λπ.) Επί της ουσίας δηλαδή μια δειλή μισό-επαναφορά, αφού θα παρέμεναν σε ισχύ οι διατάξεις του νόμου Διαμαντοπούλου για εφαρμογή της κοινής νομοθεσίας σε περίπτωση παραβάσεων του νόμου.

Οι επιφυλάξεις του φοιτητόκοσμου οξύνθηκαν ακόμα περισσότερο με τις απολογητικές δηλώσεις του υπουργού Μπαλτά, όταν κατηγορούμενος από τους μνημονιακούς ότι καταργεί τον «θεάρεστο» νόμο Διαμαντοπούλου, απάντησε ότι προτίθεται να κάνει μόνο διορθωτικές κινήσεις, και συγκεκριμένα να αλλάξει μόνο τα 10 από τα 80 άρθρα του νόμου. Μαζί με αυτό έγιναν κι άλλες προκλητικές δηλώσεις που υιοθετούσαν πλήρως τη χυδαία λογική των νεοφιλελεύθερων, όπως το ότι στα πανεπιστήμια «τόσα χρόνια κυριαρχούσε η κομματοκρατία» και ότι «οι καταλήψεις συνιστούν κατάργηση του ασύλου».

Ακόμα όμως και οι πιο «υποψιασμένοι» και καχύποπτοι για τις οβιδιακές μεταμορφώσεις και συμβιβασμούς του ΣΥΡΙΖΑ δύσκολα θα μπορούσαν να μαντέψουν τι θα επακολουθούσε. Στο νομοσχέδιο που κατατέθηκε και ψηφίστηκε περίπου ένα μήνα μετά (12/5), δεν υπήρχε ούτε ίχνος από τα τρία σημεία του προσχεδίου, παρά μόνο η επιστροφή των ήδη διαγραμμένων φοιτητών στις σχολές τους.

«Κύκλοι του υπουργείου» λένε ότι το πλήρες νομοσχέδιο θα κατατεθεί κατά πάσα πιθανότητα μέσα στον Ιούνιο, ωστόσο οι προηγούμενες κινήσεις κυβέρνησης-υπουργείου πάνω στο ζήτημα έχουν θέσει σοβαρά ερωτήματα για το τι είδους τελικά θα είναι αυτό το... νομοσχέδιο.

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα δηλαδή κι αν το νομοσχέδιο κατατεθεί τον Ιούνιο με βάση το προσχέδιο, είναι σίγουρο ότι θα έχουμε μπροστά μας ακόμα μια υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στις τσιρίδες και τις υστερίες των μνημονιακών και την πίεση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών. Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, με τις μικρές διορθωτικές κινήσεις πάνω στους μνημονιακούς νόμους, χωρίς να θίγει την ουσία τους και κυρίως χωρίς να αντιτάσσει μια άλλη πολιτική, θυμίζει το γνωστό παιχνίδι jenga, όπου ο παίχτης προσπαθεί να αφαιρέσει προσεχτικά τουβλάκια από έναν πύργο χωρίς να τον γκρεμίσει, διαφορετικά θα χάσει. Η πολιτική όμως αυτή γίνεται κάθε μέρα και πιο αδιέξοδη, ενώ για την παιδεία ειδικά εγκυμονεί πολλούς κινδύνους:

α) Δίνει αντικειμενικά έναν αέρα στην κατάπτυστη πρωτοβουλία των μνημονιακών βρυκόλακων της πρωτοβουλίας «Όχι Μπαλτά στην Παιδεία», που αν και δεν έχουν καμιά κοινωνική βάση, αποτελούν την πρώτη οργανωμένη κίνηση αντεπίθεσης των μνημονιακών (βλ. και σχετικό άρθρο στην *ΕΠ*).

β) Νομιμοποιεί τον νόμο Διαμαντοπούλου, αποδεχόμενη ότι είχε και «θετικά σημεία», διαχωρίζοντάς τον από τα μνημόνια, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί ένα υπόδειγμα μνημονιακού νόμου, ενώ έχει και μια συμβολική σημασία, καθώς η ψήφισή του ήταν η «πρόβα τζενεράλε» του μαύρου μνημονιακού μπλοκ που κυβέρνησε για δυόμισα χρόνια την Ελλάδα.

γ) Αφήνει ανέγγιχτο το κύριο πρόβλημα της εκπαίδευσης, που είναι η τεράστια υποβάθμιση που έχει υποστεί μέσω της υποχρηματοδότησης όλα τα προηγούμενα χρόνια και κυρίως την τελευταία πενταετία. Κάθε καθυστέρηση όμως σε αυτό το κομμάτι (εδώ μάλλον δεν έχουμε απλά μια καθυστέρηση, αλλά μια πλήρη ακύρωση των προεκλογικών δεσμεύσεων) μπορεί να αποβεί μοιραία για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αφού τα περισσότερα ιδρύματα είναι ήδη σε οριακό σημείο πριν την παταγώδη κατάρρευσή τους.

Για το φοιτητικό κίνημα δεν υπάρχουν περιθώρια οπισθοχώρησης ή εφησυχασμού, αφού τα δείγματα γραφής του υπουργείου είναι άκρως ανησυχητικά. Η πλήρης και οριστική κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου, του πιο αντιεκπαιδευτικού που έχουν γνωρίσει τα πανεπιστήμια, αλλά και η άμεση και γιγαντιαία αύξηση της χρηματοδότησης πρέπει να αποτελέσουν το επόμενο διάστημα τα κύρια αιτήματα, για τα οποία ανυποχώρητα και αταλάντευτα θα παλέψουμε.

Περιφερειακές και Δημοτικές εκλογές στο Ισπανικό Κράτος

Στις 24 Μάη έγιναν περιφερειακές και δημοτικές εκλογές στο Ισπανικό Κράτος. Ήταν η προτελευταία εκλογική μάχη πριν τις βουλευτικές εκλογές του Νοέμβρη. Έπονται οι εκλογές για την τοπική κυβέρνηση της Καταλονίας τον Σεπτέμβρη. Το εκλογικό αποτέλεσμα αποτελεί την οριστική επιβεβαίωση ότι το δικομματικό σύστημα που επικράτησε στο Ισπανικό Κράτος μετά την πτώση του φρανκισμού το 1977 και το Σύνταγμα του 1978 βγαίνει προς την οριστική αποσάθρωσή του.

Το Λαϊκό Κόμμα (PP) του πρωθυπουργού Μαριάνο Ραχόι κατάφερε να κρατήσει την πρώτη θέση, αλλά με ένα ποσοστό κοντά στο 27%, ενώ στο σύνολο της επικράτειας έχει χάσει πάνω από το 1/4 των ψήφων που πήρε στις αντίστοιχες εκλογές του 2011 (περίπου 2,5 εκατομμύρια ψήφους). Η διαφορά του από το δεύτερο Σοσιαλιστικό Κόμμα (PSOE) είναι μόλις 450.000 ψήφοι και η πρωτιά κρατήθηκε επειδή το ΣΚ όχι μόνο δεν κατάφερε να ανακάμψει αλλά έχασε και αυτό 750.000 ψήφους. Συνολικά, τα κόμματα του δικομματισμού, που

κυριάρχησαν και εναλλάχτηκαν στην εξουσία από το 1977, δεν καταφέρνουν να συγκεντρώσουν πάνω από 53% και είναι ελάχιστες οι περιπτώσεις όπου ένα από τα δύο επιτυγχάνει απόλυτη πλειοψηφία σε κάποια περιφέρεια, ενώ αυτό ήταν ο κανόνας μέχρι αυτές τις εκλογές. Ακόμη δηλαδή και στο επίπεδο των τοπικών εκλογών, όπου η σημασία των τοπικών μηχανισμών εξουσίας εννοεί την κυριαρχία των παραδοσιακών μεγάλων κομμάτων (βλ. περιφερειακές και δημοτικές εκλογές του 2014 στην Ελλάδα), το αστικό πολιτικό σύστημα αδυνατεί να συγκρατήσει την κατρακύλα του.

Ακόμη και αν συνυπολογίσουμε στα ποσοστά του δικομματισμού το αποτέλεσμα του Κόμματος των Πολιτών (Ciudadanos, κεντροδεξιό μόρφωμα στα χνάρια του ελληνικού «Ποταμιού»), το αποτέλεσμα παραμένει πολύ χαμηλό. Με 6-7% οι «Πολίτες» απέτυχαν να αποτελέσουν μια ισχυρή εναλλακτική δυνατότητα ανασυγκρότησης του πολιτικού συστήματος, που θα επέτρεπε στα δύο μεγάλα αστικά κόμματα να διεκδικήσουν την κυβέρνηση, έστω χωρίς αυτοδυναμία, αλλά με σίγουρο χαρτί τον «μπαλαντέρ» των «Πολιτών». Η μόνη πιθανότητα να παραμείνει στην εξουσία ο δικομματισμός είναι ο μεγάλος συνασπισμός των δύο κομμάτων, πράγμα που μέχρι τώρα προσπαθούσαν να αποφύγουν ως προοπτική. Το ΣΚ, έχοντας επίγνωση ότι έχει μπει σε μια εποχή «πασοκοποίησης», την οποία σίγουρα θα επιταχύνει ο μεγάλος συνασπισμός του με το Λαϊκό Κόμμα (ΑΚ), προσπαθεί να τον αποφύγει, αρνούμενο προς το παρόν να συνεργαστεί με το ΑΚ ακόμη και σε τοπικές ή περιφερειακές διοική-

σεις. Έχοντας όμως ήδη υποστηρίξει τη σκληρή πολιτική λιτότητας τα τελευταία τέσσερα χρόνια (ψηφίζοντας ακόμα και την πρόσφατη τροποποίηση του άρθρου 135 του Συντάγματος, που καθιστά την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους την ανώτατη προτεραιότητα των δημοσίων δαπανών), θα πρέπει να κάνει στροφή 180 μοιρών στη σοσιαλ-φιλελεύθερη πολιτική του, δηλαδή να ανατρέψει τον ίδιο του τον εαυτό, αν συνεχίσει να αρνείται τον μεγάλο συνασπισμό.

Στους χαμένους των εκλογών συμπεριλαμβάνεται και το ισπανικό ΚΚ (ο τρίτος απαραίτητος και συμπληρωματικός πυλώνας του δικομματικού συστήματος), αφού τα ψηφοδέλτια της Ενωμένης Αριστεράς (IU) καταφέρνουν να εκλέξουν κάποιους περιφερειακούς ή δημοτικούς συμβούλους σε ελάχιστες μόνο περιοχές. Γενικά οδεύουν προς εξαφάνιση.

Το Podemos ουσιαστικά συμμετείχε με δικά του ψηφοδέλτια μόνο στις περιφερειακές εκλογές. Γενικά υποστήριξε τα ψηφοδέλτια της Λαϊκής Ενότητας (CUP), που αποτελεί έναν γενικό προσδιορισμό αρκετά ετερόκλητων ψηφοδελτίων που συγκροτήθηκαν τοπικά. Η διαδικασία συγκροτήσής τους αρκετές φορές ξεκίνησε πριν ή παράλληλα με την εμφάνιση των κύκλων των Podemos και δεν είναι λίγες οι φορές που είχαν και έναν χαρακτήρα ανταγωνιστικό. Εκφράζουν κατά κανόνα την ανάπτυξη και την πολιτική ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος στο Ισπανικό Κράτος, μετά το κίνημα των «Indignados» («Αγανακτισμένοι»). Σε αρκετές περιπτώσεις το πρόγραμμά τους είναι αρκετά πιο ριζοσπαστικό από αυτό των Podemos (ιδιαίτερα στο ζήτημα της διαγραφής του

χρέους). Και μόνο με τη δεύτερη θέση, με μικρή διαφορά από το Λαϊκό Κόμμα, στη Μαδρίτη και με τη νίκη τους στη Βαρκελώνη, τα ψηφοδέλτια αυτά είναι οι μεγάλοι κερδοσήμενοι των δημοτικών εκλογών. Πολύ καλά αποτελέσματα υπήρχαν πάντως και σε δεκάδες άλλες πόλεις, κυρίως στις μεγαλύτερες. Από τη μία, αυτή η επιτυχία δίνει θέσεις σε δημοτικά και περιφερειακά συμβούλια σχεδόν παντού στη χώρα και με αυτή την έννοια για πρώτη φορά τα μαζικά κινήματα εισβάλλουν δυναμικά στα άβυσσους των αστικών κομμάτων. Από την άλλη, μπαίνει σε σοβαρό κίνδυνο ο ίδιος ο χαρακτήρας της πολιτικής που θέλουν να εφαρμόσουν. Για την ώρα, φαίνεται να επικρατεί η λογική του αντιδεξιού μετώπου, η εκδίωξη του ΑΚ από την εξουσία σε όποιον δήμο ή περιφέρεια είναι δυνατό, και έτσι ετοιμάζονται συνεργασίες με το Σοσιαλιστικό Κόμμα σε πολλές περιφέρειες και δήμους, με πιο χαρακτηριστική την περίπτωση του δήμου της Μαδρίτης.

Κανείς πάντως δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η πολιτική κρίση και η πτώση των παραδοσιακών κομμάτων έχει προχωρήσει ακόμη περισσότερο και μπαίνει σε νέα βάση μετά τις εκλογές του Μάη. Μπορεί το Podemos και τα υπόλοιπα ψηφοδέλτια της αριστεράς να έχουν πολλά περιθώρια να πετύχουν ή να αποτύχουν, και αυτό εξαρτάται κυρίως από τη δυνατότητα του εργατικού κινήματος να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του σε όλα τα επίπεδα, αλλά το σίγουρο είναι ότι οι πολιτικοί εκφραστές του αστικού συστήματος (όπως και στην Ελλάδα) έχουν ήδη μπει σε μια περίοδο βαθιάς κρίσης και περιθωριοποίησης.

Περιφερειακές Εκλογές στην Ιταλία

Ήττα Ρέντσι – Ανύπαρκτη Αριστερά

Στις 31/5 πραγματοποιήθηκαν εκλογές στην Ιταλία για την εκλογή τοπικών προέδρων σε 7 από τις 21 περιφέρειες (Καμπάνια, Βενέτο, Απουλία και Τοσκάνη, Λιγούρια, Μάρτσε, Ούμπρια) και την ανάδειξη δημοτικών συμβούλων και δημάρχων σε 742 Δήμους. Οι εκλογές αυτές ήταν μια σημαντική δοκιμή για τον Ματέο Ρέντσι, πρόεδρο της κυβέρνησης από τον Φλεβάρη του 2014 και τρίτο πρωθυπουργό μη εκλεγμένο από τους πολίτες μετά την πτώση του Σίλβιο Μπερλουσκόνι το Νοέμβριο του 2011. Παρότι το Δημοκρατικό Κόμμα (PD) κέρδισε σε 5 από τις 7 περιφέρειες και την πλειοψηφία των δήμων, οι εκλογές αυτές είναι μια πρώτη πολιτική ήττα για τον Ρέντσι, που βγαίνει αποδυναμωμένος. Στη δεύτερη θέση, με 18,4% έρχεται το Κίνημα των 5 Αστέρων του Μπέπε Γκρίλο, τρίτη η Λίγκα του Βορρά με 12,5%, τέταρτη η Φόρτσα Ιταλία του Μπερλουσκόνι (που συνεχίζει την καθοδική πορεία της) με 10,7%.

Το PD, που εκπροσωπεί τα πιο αεριτζιδικά κομμάτια της αστικής τάξης και του χρηματοπιστωτικού τομέα, έριξε πολλά εκατομμύρια ευρώ στην

προεκλογική καμπάνια του, έχοντας την άνευ όρων υποστήριξη των μεγάλων ΜΜΕ, των Βρυξελλών και του Βερολίνου. Παρόλη αυτή την υποστήριξη (ίσως μπορούμε να πούμε: εξαιτίας της!) χάνει το 20% των ψήφων που είχε πάρει στις ίδιες περιοχές στις ευρωεκλογές του 2014. Το PD καταφέρνει να κερδίσει λόγω του πελατειακού του δικτύου και της τεράστιας αποχής (από 48% έως 75%), που έχουν μετατραπεί σε χρόνια φαινόμενα. Οι αντιπολιτευτικές δυνάμεις όπως το Κίνημα Πέντε Αστέρων του Μπέπε Γκρίλο φαίνεται να ανακάμπτει, σε μέρη μάλιστα που η δεξιά και η άκρα δεξιά (Φόρτσα Ιταλία, Λίγκα του Βορρά) κατεβαίνουν ενωμένες.

Το αποτέλεσμα αυτό έρχεται μετά από μια όξυνση της πολιτικής κρίσης στην Ιταλία, όπου η κυβέρνηση ψήφισε το προηγούμενο διάστημα νέο υπερπλειοψηφικό εκλογικό νόμο και μια εργασιακή αντιμεταρρύθμιση-οδοστρωτήρα για τα δικαιώματα των εργαζομένων, η οποία παρουσιάστηκε ως πανάκεια για την καταπολέμηση της ανεργίας, που αγγίζει το 13%.

Μεγάλη απουσία από την εκλογική αναμέτρηση η Αριστερά. Για ακόμα μια

φορά δεν παρουσιάστηκε καμιά πολιτική εναλλακτική υπέρ των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Η ιταλική αριστερά δεν έχει συνέλθει ακόμα από την καταστροφική επιλογή της συμμετοχής/στήριξης στην κεντροαριστερή κυβέρνηση Πρόντι και παραμένει προσκολλημένη σε μια εκλογικιστική λογική, χωρίς να γίνεται καμιά σοβαρή προσπάθεια να οικοδομηθούν «από τα κάτω» αντιστάσεις και αγώνες. Παρότι το εργατικό κίνημα έχει δώσει σημαντικά δείγματα ανάκαμψης και αγώνων ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης, οι εκλογικές πρωτοβουλίες της αριστεράς αποτυγχάνουν παταγωδώς η μια μετά την άλλη. Η τελευταία προσπάθεια, που παρουσιάστηκε στις τελευταίες ευρωεκλογές, άκουγε στο όνομα «Μια άλλη Ευρώπη με τον Τσίπρα». Απέτυχε παταγωδώς, για να παρουσιάσουν σήμερα φωνές που ζητούν τη δημιουργία ενός «ιταλικού Ποδέμος».

Οι πρωτοβουλίες αυτές δείχνουν το

βάθος του προβλήματος για την ιταλική αριστερά, που δείχνει να μην έχει διδαχτεί τίποτα από τις πρόσφατες ήττες της. Παραμένει εμμονικά προσκολλημένη σ' έναν γενικόλογό ευρωπαϊσμό, ο οποίος μάλιστα παρουσιάζεται σαν... διεθνισμός! Μένει έτσι μακριά από τις ανάγκες που δημιουργούν η άνοδος των αγώνων λόγω της τεράστιας οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης στην Ιταλία. Η σημαντική ριζοσπαστικοποίηση των εργατικών μαζών και της νεολαίας στη χώρα βρίσκεται σε αντιδιαστολή με την «αφασία» της αριστεράς, με την αδυναμία και τον αποπροσανατολισμό των οργανωμένων δυνάμεων του εργατικού και επαναστατικού κινήματος. Με αποτέλεσμα να κερδίζουν έδαφος νεοφασιστικές οργανώσεις, όπως η Λίγκα του Βορρά, που υιοθετούν την έξοδο από την Ε.Ε. κάτω από το δικό τους πρίσμα και εκμεταλλεύονται το μεγάλο μεταναστευτικό πρόβλημα.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Άνοδος του «Αριστερού Μτώπου Εργαζομένων» και του εργατικού κινήματος

Το «Αριστερό Μέτωπο των Εργαζομένων» (FIT) στην Αργεντινή, που αποτελείται από τις τροτσικιστικές οργανώσεις Κόμμα των Σοσιαλιστών Εργατών (PTS – διεθνής τάση Fraccion Trotskista), Εργατικό Κόμμα (PO – διεθνής τάση CRFI) και Σοσιαλιστική Αριστερά (IS – διεθνής τάση UIT) συνεχίζει τις εκλογικές επιτυχίες του.

Στην επαρχία Mendoza (4^η μεγαλύτερη, πάνω από 1,7 εκ. κάτοικοι), το FIT πήρε 14% και ήρθε δεύτερο στις δημοτικές εκλογές στις 22 Φλεβάρη. Το αντίστοιχο αποτέλεσμα του το 2011 ήταν μόλις 1,64%. Στις 19 Απρίλη, στις προκριματικές εκλογές στη Mendoza, το FIT πήρε 7%. Πρόκειται για προκριματικές εκλογές για τις βουλευτικές εκλογές του Οκτωβρίου 2015, που διεξάγονται στις διάφορες περιφέρειες και καθορίζουν τα κόμματα και τους υποψηφίους που θα έχουν δικαίωμα συμμετοχής. Ένα κόμμα πρέπει να λάβει τουλάχιστον 1,5% για να έχει δικαίωμα συμμετοχής στο δεύτερο γύρο.

Αν και τα διαθέσιμα στοιχεία είναι λίγα, εξίσου καλά φαίνονται τα αποτελέσματα του FIT στην επαρχία της Salta (7%), στο Neuquen, τη Santa Fe και στην πόλη του Andacollo.

Αυτές οι επιτυχίες έρχονται να προστεθούν στα ιστορικής σημασίας αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών του 2013, όπου το FIT είχε λάβει 950.600 ψήφους για το κοινοβούλιο (4,2%) εκλέγοντας τρεις βουλευτές. Στην πόλη της Mendoza είχε και τότε πάρει 14% (141.000 ψήφους). Το

2011 είχε πάρει συνολικά περίπου 500.000 ψήφους (2,3%).

Στην κοινοβουλευτική δράση του FIT τον προηγούμενο χρόνο περιλαμβάνεται η κατάθεση ενός νομοσχεδίου «έκτακτης ανάγκης» για αύξηση του κατώτατου μισθού, μηνιαία τιμαριθμική αναπροσαρμογή των μισθών, αύξηση της ελάχιστης σύνταξης, απαγόρευση απολύσεων τα πρώτα δύο έτη της πρόσληψης κ.ο.κ.

Η άνοδος του FIT και των τροτσικιστικών οργανώσεων που το απαρτίζουν (οι δύο μεγαλύτερες οργανώσεις του, PO και PTS, φαίνεται να έχουν περίπου 3–4.000 και 2–3.000 ενεργά μέλη αντίστοιχα) είναι αποτέλεσμα της συστηματικής επέμβασής τους στο εργατικό κίνημα, που βρίσκεται σε άνοδο. Το PTS έχει, κατά δήλωσή του, αυξήσει τα μέλη του κατά 40% μέσα σ' έναν χρόνο.

Τον Απρίλιο του 2014 είχε πραγματοποιηθεί μια μεγάλη γενική απεργία με μαζικά κλεισίματα εθνικών οδών και συγκρούσεις με την αστυνομία, ενώ ακολούθησαν σημαντικοί εργατικοί αγώνες σε εργοστάσια (ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου ελαστικών Lear τον Μάιο του 2014, κατάληψη και αυτοδιαχείριση του εργοστασίου εκτυπώσεων MadyGraf –πρώην Donnelley– τον Αύγουστο του 2014 από 400 εργάτες κ.α.).

Στις 31 Μαρτίου 2015 πραγματοποιήθηκε ξανά γενική απεργία, πάλι με αποκλεισμό βασικών οδικών αρτηριών που οδηγούν στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες (Panamericana και γέφυρα

Pueyrredon), οι οποίες είναι διάσπαρτες με εργοστάσια. Ανάλογες δράσεις είχαν προγραμματιστεί σε La Plata, Rosario και Neuquen. Οι καταλήψεις δρόμων συνδιοργανώνονται από εργοστασιακά σωματεία, σωματεία μεταφορών, δασκάλων και φοιτητικούς συλλόγους. Σε βασικό ζήτημα έχει αναδειχθεί η φορολογία εισοδήματος, οι μισθοί σε σχέση με τον πληθωρισμό (το 50% της εργατικής τάξης αμοιβεται με λιγότερο από 600 δολάρια το μήνα) και οι απολύσεις.

Συνολικά απήργησαν οι εργάτες εκατοντάδων εργοστασίων, σταμάτησαν όλες οι συγκοινωνίες και έκλεισαν οι τράπεζες. Πετυχημένη ήταν η απεργία και σε μικρότερες επιχειρήσεις, όπως και στους δασκάλους και τους δημόσιους υπάλληλους. Στην οργάνωση των απεργιών σημαντικό παίζουν πρωτοπόροι και αριστεροί εργάτες–συνδικαλιστές στα εργοστάσια. Η συμμετοχή φαίνεται να ήταν μεγάλη ακόμη και σε εργοστάσια, τα σωματεία των οποίων δεν πραγματοποίησαν συνέλευση και δεν είχαν καλέσει στην απεργία.

Παράλληλα, στην Αργεντινή αναπτύσσονται και ευρύτεροι κοινωνικοί αγώνες, συγκεκριμένα για τα δικαιώματα των γυναικών, ενάντια στη βία και τις δολοφονίες. Στις 3 Ιουνίου, ένα πλήθος 200.000 βγήκε στους δρόμους με κεντρικό σύνθημα «ούτε μία λιγότερη», με αφορμή τη δολοφονία μιας 14χρονης εγκύου. Ωστόσο, η «πολυχρωμία» αυτών των κινητοποιή-

σεων και η προσπάθεια να «καπελωθούν» και να ενσωματωθούν στο σύστημα (τις διαδηλώσεις χαιρέτισε η πρόεδρος Κίρχνερ, η Καθολική Εκκλησία κ.α.) βάζει το επιπρόσθετο καθήκον στους αργεντινούς επαναστάτες να συνδέσουν αυτό το πολύ σοβαρό ζήτημα με τη συγκεκριμένη πάλη για την ανατροπή του καπιταλισμού, εξηγώντας ότι αυτό είναι απαραίτητος όρος για τον οριστικό εκδημοκρατισμό των σχέσεων και την επιβολή μιας εργατικής κουλτούρας.

Η Αργεντινή είναι μια χώρα με τεράστιο ενδιαφέρον για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Η χώρα αντιμετωπίζει, όπως και η Ελλάδα, ένα μεγάλο πρόβλημα χρέους (το 2016 υπολογίζεται ότι πρέπει να αποπληρώσει χρέη ύψους 19,75 δις δολαρίων προς δανειστές–«αρπακτικά») και βεβαίως είναι χώρα–κλειδί για τις εξελίξεις στη Λ. Αμερική. Η άνοδος των μαχητικών εργατικών αγώνων, που όπως φαίνεται συνοδεύεται από προσπάθειες ανασυγκρότησης του εργατικού–συνδικαλιστικού κινήματος και ειδικά η ενίσχυση επαναστατικών τροτσικιστικών οργανώσεων (οι οποίες επιφορτίζονται μ' ένα σημαντικό καθήκον, πως θα διαχειριστούν αυτή την κατάσταση) δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν και οι αγωνιστές στη χώρα μας.

Το φοιτητικό κίνημα στη Χιλή για πολλά χρόνια διεξάγει μια παραδειγματική μάχη, έχοντας μετατρέψει το εκπαιδευτικό σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα, αμφισβητώντας στον δρόμο τις νεοφιλελεύθερες επιλογές των κυβερνήσεων. Το νέο κύμα κινητοποιήσεων που έχει ταρακουνήσει τη χώρα ξέσπασε στις αρχές Απριλίου, ως υποστήριξη στις απεργίες των καθηγητών που αντιδρούν σε επιμέρους διατάξεις της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης που προωθεί η κυβέρνηση.

Οι πρώτες αντιδράσεις είχαν ήδη ξεκινήσει μετά την παρουσίαση των πρώτων νομοσχεδίων από την πρόεδρο Μπασελέτ τον Μάη του 2014 ως εφαρμογή του εκλογικού της προγράμματος. Τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς ξεκίνησαν οι πρώτες κινητοποιήσεις από ένα κομμάτι της Ομοσπονδίας Καθηγητών της Χιλής, που διαφώνουσε σε μερικά σημεία της μεταρρύθμισης. Γρήγορα το κομμάτι αυτό συνάντησε την υποστήριξη του κλάδου και ξεκίνησε απεργία διάρκειας ενώ ταυτόχρονα συγκέντρωσε συμμάχους, όπως την Ομοσπονδία Γονέων και Κηδεμόνων των Ιδιωτικών και Συγχορηματοδοτούμενων Σχολείων (Confepa), οργανώνοντας αρκετές διαδηλώσεις. Η Φοιτητική Συνομοσπονδία της Χιλής (Confech), που ελέγχεται από το ΚΚ Χιλής, κάλεσε αρκετά αργά σε πανεθνική κινητοποίηση στην πρωτεύ-

Ο αγώνας των φοιτητών στη Χιλή

ουσα Σαντιάγο στις 16 Απριλίου 2015.

Στις 14 Μάη, η φοιτητική κινητοποίηση στο Βαλπαράϊσο είχε απολογισμό δύο νεκρούς φοιτητές 18 και 24 ετών (ένας ήταν μέλος της νεολαίας του ΚΚ), που έπεσαν από τις σφαίρες ενός ιδιοκτήτη στο κατάστημα του οποίου έγραψαν σύνθημα κατά τη διάρκεια της πορείας! Οι δολοφονίες αυτές και η άγρια καταστολή πυροδότησαν μεγαλύτερες διαδηλώσεις και μαχητικότερες μορφές πάλης σε όλη τη χώρα, όπως καταλήψεις σε σχολές και σχολεία. Στις 21 Μάη, φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικοί διαδηλώνουν με πρωτοφανή μαζικότητα και καταστρέφονται βίαια από την αστυνομία. Πολυπληθείς και πάνοπλες κατασταλτικές δυνάμεις με τη χρήση βαρέων οχημάτων (αύρες) διαλύουν βαναύσα τη διαδήλωση, αφήνοντας πίσω δεκάδες τραυματίες, ανάμεσα τους έναν σοβαρά τραυματισμένο, τον 28χρονο Rodrigo Aviles, που δέχτηκε ρίψη νερού από αύρα από απόσταση αναπνοής. Ακολούθησε νέος γύρος μαζικών διαδηλώσεων σε όλη την χώρα στις 29 Μάη, όπου μαζί με την Confech καλούσε και το Εθνικό Συντονιστικό Μαθητών Β' βαθμίας (Cones), ενώ στο Σαντιάγο οι διαδηλώσεις κατέληξαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία.

Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, η πιο σημαντική προεκλογική υπόσχεση της προέδρου (μιλούσε για δωρεάν εκπαίδευση για το 80% των μαθητών/φοιτητών), παρά τα θετικά της σημεία δεν αγγίζει τον νεοφιλελεύθερο πυρήνα της εκπαίδευσης, απλά τον «αμβλύνει». Παρότι η μεταρρύθμιση αντανακλά σε κάποιο βαθμό το κοινωνικό βάθος των σκληρών αγώνων της τελευταίας δεκα-

ετίας, είναι μια «δειλή» μεταρρύθμιση που δεν μπορεί να ικανοποιήσει το πάγιο αίτημα του κινήματος για 100% δωρεάν παιδεία για όλους. Οι αλλαγές αφορούν μείωση των κερδών για τους ιδιοκτήτες των σχολείων που παίρνουν κρατική χρηματοδότηση, αυστηρότερο έλεγχο στην κρατική επιχορήγηση στα σχολεία, απόσυρση από τους δήμους της ευθύνης για τα δημόσια σχολεία, δωρεάν εκπαίδευση για το 60% του εκπαιδευτικού πληθυσμού ως το 2016.

Αυτές οι κινητοποιήσεις έρχονται στην πιο δύσκολη στιγμή για την κυβέρνηση, που είναι σε παρατεταμένη κρίση λόγω των σκανδάλων που την έχουν πνίξει. Η Μπασελέτ, που τα σκάνδαλα αγγίζουν και την ίδια (ο γιος της εμπλέκεται σε σημαντικό σκάνδαλο) κατέρρευσε μάλιστα σε ολοκληρωτικό ανασχηματισμό, ζητώντας την παραίτηση όλης της κυβέρνησης και τον σχηματισμό νέας. Από τον Οκτώβριο του 2014, σειρά σκανδάλων αποκαλύπτουν τις σφιχτές σχέσεις προσώπων της στρατιωτικής χούντας του Πινοσέτ με το μεγάλο κεφάλαιο και το σημερινό πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης, συμπεριλαμβανομένου και ανθρώπων της σημερινής κυβέρνησης. Αποκαλύπτεται όλο και πιο συχνά στις εργαζόμενες μάζες το τεράστιο φαγοπότη που έχουν στήσει εις βάρος τους μεγάλο κεφάλαιο και πολιτικά κόμματα.

Αυτή η κατάσταση έχει προκαλέσει τεράστια οργή στη νεολαία, που βιώνει την άγρια εκμετάλλευση στην παιδεία και την εργασία, ενώ βλέπει πώς το πολιτικό προσωπικό της χούντας κινεί ανενόχλητο τα νήματα από το παρασκήνιο. Η σημερινή κυ-

βέρνηση, που εκλέχτηκε τον Νοέμβρη του 2013, αποτελείται από έναν συνασπισμό επτά κεντροαριστερών κομμάτων, ανάμεσα τους το Σοσιαλιστικό Κόμμα και το ΚΚ. Δεδομένης της συμμετοχής του ΚΚ στην κυβέρνηση και εφόσον ελέγχει την Confech, κάνει το παν για να μην πυροδοτηθεί ένα νέο πανεκπαιδευτικό κίνημα που μπορεί να εξελιχθεί σε μια νέα «Επανάσταση των Πιγκουίνων» (το μαθητικό κίνημα) και να ταραχθούν περαιτέρω τα θολά νερά του κυβερνητικού συνασπισμού. Είναι χαρακτηριστικό πώς οι διαδηλώσεις καλούνται κάθε Πέμπτη, ενώ ακόμα και μετά τις δολοφονίες των φοιτητών αυτή η «ρουτίνα» δεν άλλαξε. Μάλιστα, μετά τις μαζικές διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις στις 29 Μάη, η Confech αποφάσισε πώς δεν θα ξανακαλέσει απογευματινές πορείες! Στήριξε έτσι την κυβέρνηση που τσιρίζει «ενάντια στις ακρότητες», κατηγορώντας για τις συγκρούσεις «προβοκάτορες ξένους με την εκπαίδευση» και όχι την αστυνομική βία!

Η ουσία πίσω από μια τέτοια απόφαση είναι ότι το φοιτητικό κίνημα είναι σε κρίσιμη καμπή. Μπορεί η συνδικαλιστική ηγεσία των φοιτητών να μην θέλει να συγκροστεί, αλλά στη βάση έχει δημιουργηθεί μια αρκετά μεγάλη φυσική πρωτοπορία, που μαζί με τις νεολαϊστικές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς κερδίζει συνεχώς έδαφος, προσπαθώντας να εφαρμόσει ένα συνεκτικό σχέδιο αγώνα. Καθόλου απίθανο το επόμενο διάστημα το φ.κ. να συμπαρασύρει μαζί του τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

P.B..

40 χρόνια από τη Νίκη της Βιετναμέζικης Επανάστασης

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Φέτος στις 30 Απριλίου συμπληρώθηκαν 40 χρόνια από την πτώση της Σαϊγκόν στα χέρια των Βιετκόνγκ, του κομμουνιστικού αντάρτικου του Βιετνάμ. 40 χρόνια από την επικού μεγέθους νίκη των βιετναμέζικων μαζών ενάντια στον Ιμπεριαλισμό. Δηλαδή την νίκη τους, στον τριαντάχρονο και πλέον πόλεμο, ενάντια σε Ιαπωνέζους, Γάλλους και ειδικά Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, 40 χρόνια από την επικράτηση ενός εργατικού κράτους στην ινδοκινέζικη χερσόνησο.

Η Βιετναμέζικη επανάσταση ήρθε και νίκησε το 1975, όταν μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, σε παγκόσμια θέα, οι Αμερικάνοι εξευτελισμένοι εκκένωναν άρον-άρον την πρεσβεία τους στην Σαϊγκόν. Δύο χρόνια νωρίτερα τον Μάρτιο του 1973 ο Νίξον ακύρωνε την μετατρεψιμότητα του δολαρίου σε χρυσό. Όμως η Βιετναμέζικη επανάσταση δεν ήταν μόνο καθοριστικό χτύπημα στην απόλυτη κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η επανάσταση και ο πόλεμος στο Βιετνάμ ήταν το προκεχωρημένο φυλάκιο της παγκόσμιας επανάστασης μεταξύ 1945-1975. Ουσιαστικά πέρασε πάνω και ένωσε το επαναστατικό κύμα μετά τον Β' Π.Π. με το επαναστατικό κύμα του Μάη του 68. Η συνεχής επαναστατική κρίση στις αποικίες, ήταν αποτέλεσμα και της ατσάλινης αποφασιστικότητας του Βιετναμέζικου λαού και Κόμματος Εργαζομένων Βιετνάμ (του κομμουνιστικού κόμματος δηλαδή, εφεξής Κ.Κ.Β.), που άνοιγε τον δρόμο, με το όπλο στο χέρι, για πάνω από 30 χρόνια. Το σύνθημα «Ho, Ho, Ho Chi Minh! Che, Che, Guevara!», δεν δούσε αδικά τις καρδιές της νεολαίας των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων.

Από την γαλλική Ινδοκίνα στον Πρώτο πόλεμο του Βιετνάμ

Το Βιετνάμ βρίσκεται στην ινδοκινέζικη χερσόνησο, στην νοτιοανατολική Ασία. Συνορεύει στα βόρεια με την Κίνα, στα δυτικά με το Λάος και την Καμπότζη, με τις οποίες συναποτελούσε έως το 1945, την λεγόμενη γαλλική Ινδοκίνα και στα ανατολικά βρέχεται από την θάλασσα της νοτιάς Κίνας. Στην μακρόστενη λωρίδα της έκτασης του, από τον βορρά στον νότο, καλύπτεται από πυκνά δάση και ζούγκλες, λόγω του τροπικού κλίματος, διατρέχεται από τον ποταμό Ερυθρό στον βορρά και δέλτα του ποταμού Μεκόνγκ στον νότο, ενώ στο κέντρο της χώρας δεσπόζει η Αναμίτικη οροσειρά.

▼ Βιετναμέζοι Τροτσκιστές διαδηλώνουν στην πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Λ. Τρότσκι

Οι Γάλλοι, όπως και άλλοι ευρωπαίοι αποικιοκράτες, είχαν παρουσία στο Βιετνάμ ήδη από τον 17^ο και 18^ο αιώνα, με εμπόρους και ιεραποστόλους, αλλά η προσάρτηση ολόκληρου του Βιετνάμ, από τους Γάλλους, έγινε μεταξύ 1859-1885, ενώ επίσημα η αποικιοκρατία αρχίζει το 1874. Οι Γάλλοι εισήγαγαν τους δυτικούς τρόπους εκπαίδευσης, το λατινικό αλφάβητο, (το οποίο διατηρεί έως σήμερα), άρχισαν τον προσηλυτισμό στον Ρωμαιοκαθολικισμό. Οι περισσότεροι Γάλλοι εγκαταστάθηκαν στο πλούσιο με φυτείες, δέλτα του Μεκόνγκ, και στην Σαϊγκόν, η οποία μετονομάστηκε μετά την νίκη σε πόλη του Χο Τσι Μίνχ.

Στο Β' Π.Π. η Ιαπωνία εισέβαλε στην γαλλική Ινδοκίνα και το καθεστώς του Vichy (Βισύ), την παρέδωσε στην Ιαπωνία. Με την εισβολή των Γιαπωνέζων, το 1941, δημιουργήθηκε από το Κ.Κ.Β. ο αντάρτικος στρατός των Βιετ-μίνχ. Ο Γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός ξεζούμιζε τις κατεκτημένες περιοχές, ενώ η βιναυσότητα προς τους πληθυσμούς ίσως ξεπερνούσε εκείνη των Ναζί. Το 1945 μόνο πεθαίνουν από λιμό πάνω από ένα εκατομμύριο, στα περίπου 30 εκατομμύρια Βιετναμέζων.

Η Βιετναμέζικη επανάσταση ήταν μέρος του επαναστατικού κύματος κατά την διάρκεια του Β' Π.Π. και των ανταποικιακών επαναστάσεων. Η Βιετναμέζικη επανάσταση ήρθε, ως συνέχεια της Κινέζικης επανάστασης, της Κορεάτικης επανάστασης, της ανάπτυξης των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων σε Μαλαισία, Ινδονησία κάτω από την επιρροή των κομμουνιστικών κομμάτων. Στις 2 Σεπτεμβρίου του 1945 οι Βιετ-μίνχ ανακηρύξαν την εθνική ανεξαρτησία και μία δημοκρατική κυβέρνηση στο Ανόι, πόλη του βορρά. Ο Vo Nguyen Giap (Βο Νγκουγιέν Γκιάπ), ο «κόκκινος Ναπολέων», στρατιωτικός και πολιτικός ηγέτης της επανάστασης, ανέλαβε την ίδρυση του Βιετναμέζικου Λαϊκού Στρατού.

Η Γαλλική κυβέρνηση απάντησε στην κήρυξη ανεξαρτησίας, στέλνοντας στρατεύματα το 1946. Στον βρώμικο πόλεμο των γάλλων αποικιοκρατών, οργανώθηκε ένα παλλαϊκό αντάρτικο, το οποίο οδήγησε τον γαλλικό στρατό, στην ήττα του στο Dien Bien Phu (Ντιεν Μπιεν Φου) το 1954. Μετά την συντριπτική ήττα, υπογράφηκαν οι συμφωνίες της Γενεύης το 1954, σύμφωνα με τις οποίες ο γαλλικός ιμπεριαλισμός απέσυρε τα στρατεύματά του, υπογράφηκε εκεχειρία, χωρίστηκε η χώρα κατά μήκος του 17^{ου} παράλληλου, σε βόρειο και νότιο Βιετνάμ, αναγνωρίστηκε η ανεξαρτησία του Βόρειου Βιετνάμ. Προβλεπόταν επίσης η ενοποίηση του βόρειου και του νότιου Βιετνάμ το 1956, με γενικές εκλογές.

Η δεύτερη φάση της επανάστασης, η επέμβαση των Αμερικάνων

Το νότιο Βιετνάμ υποστηριζόταν από τους Αμερικάνους, που χρηματοδοτούσαν αφειδώς το διεφθαρμένο καθεστώς του Ngo Dinh Diem (Νγκο Ντιν Ντιεμ). Φυσικά οι εκλογές δεν

έγιναν ποτέ, καθώς, όπως έγραψε ο Αϊζενχάουερ στα απομνημονεύματά του, ο Χο Τσι Μίνχ θα έπαιρνε το 80% των ψήφων. Έκτοτε τον πόλεμο ενάντια στην επανάσταση ανέλαβαν εξ' ολοκλήρου και απευθείας οι Αμερικάνοι, αφού η προηγούμενη έμμεση εμπλοκή τους, με την χρηματοδότηση του γαλλικού στρατού και την αποστολή στρατιωτικών συμβούλων, δεν στάθηκε αρκετή. Η ιστορία θα αποδεικνυόταν ότι ούτε η άμεση εμπλοκή τους θα ήταν.

Ο Κένεντι στέλνει περίπου 15 χιλιάδες στρατό το 1960. Οι Αμερικάνοι, με την προβοκάτσια στον κόλπο του Τόνκιν στις 2 Αυγούστου του 1964, κήρυξαν τον πόλεμο στον Βόρειο Βιετνάμ. Η αμερικάνικη επέμβαση ήταν η μεγαλύτερη πολεμική επιχείρηση, μέχρι τότε, με εξαίρεση τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους. Ο αμερικάνικος στρατός χρησιμοποίησε όλων των ειδών τα όπλα, εκτός ατομικών βομβών, δηλαδή βόμβες ναπάλμ, βόμβες διασποράς, τον λεγόμενο Πορτοκαλί Παράγοντα, (ένα τοξικό φυτοκτόνο χημικό, υπεύθυνο για 500 χιλιάδες παιδιά γεννημένα με δυσμορφίες, με το οποίο ψεκαζόνταν τα πυκνά δάση-ζούγκλες και οι καλλιέργειες ρυζιού, ώστε να αποψιλώσουν την ύπαιθρο από τους αγρότες και αντάρτες). Η αμερικάνοι στρατιώτες στο έδαφος του Βιετνάμ έφτασαν τους 550 χιλιάδες το 1967, ενώ συνολικά οι Αμερικάνοι στρατιώτες που ενεπλάκησαν, αριθμούσαν 9 εκατομμύρια.

Παρά την γιγάντια κινητοποίηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ήταν αδύνατο να σταθεί, όταν η καθολική πλειοψηφία του πληθυσμού ήταν εναντίον του. Παρά την στρατιωτική του υπεροπλία, η πολιτικό-στρατιωτική ήττα του ήταν προδιαγεγραμμένη, ειδικά μετά την επίθεση Τετ το 1968. Καθοριστικός παράγοντας για την ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ήταν το διεθνές κύμα συμπαράστασης στον Βιετναμέζικο λαό, το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα, τόσο στην χώρας της Δυτικής Ευρώπης, όσο και μέσα στις Η.Π.Α. Σπουδαίο ρόλο σε αυτά τα κινήματα έπαιξε η 4^η Διεθνής, με την δράση του πρώτου μαύρου υποψήφιου, για την προεδρία των Η.Π.Α., τροτσκιστή Clifton DeBerry, καλώντας δε από τις 5 κιόλας του Αυγούστου του 1964, να δώσουν οι εργαζόμενοι όλου του κόσμου «βοήθεια γρήγορη, γενναία και δίχως όρους στο βιετναμέζικο λαό και στην Λαϊκή Δημοκρατία του Βορείου Βιετνάμ», με «συγκεντρώσεις... μπροστά σε αμερικάνικες πρεσβείες... και προειδοποιητικές απεργίες». (Δες το Μαρξιστικό Δελτίο Ν. 31 και Ν. 32, Οκτώβρης, Δεκέμβριος 1964).

Ιδιαίτερα στις Η.Π.Α. το αντιπολεμικό κίνημα πήρε τεράστιες διαστάσεις. Το 1967 εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές περικυκλώνουν το Πεντάγωνο, τον Οκτώβριο του 1969 δύο εκατομμύρια διαδηλώνουν στις Η.Π.Α. ενάντια στον πόλεμο. Τον Μάιο του 1970 τέσσερα εκατομμύρια διαδηλώνουν και η εθνοφυρερά επεμβαίνει σε 16 πανεπιστήμια. Την ίδια στιγμή οι λιποταξίες και οι αρνήσεις κατάταξης αυξάνονται, στον αμερικάνικό στρατό στο Βιετνάμ κυκλοφορούσαν πάνω από 300 αντιπολεμικά έντυπα-

εφημερίδες από τους στρατιώτες, πάνω από 1000 αξιωματικοί του αμερικάνικου στρατού δολοφονήθηκαν από τους στρατιώτες στο μέτωπο, ενώ είχαν αρχίσει να υψώνονται σημαίες των Μαύρων Πανθηρών.

Από την νίκη ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, στην ήττα από την Γραφειοκρατία

Ο τριαντάχρονος πόλεμος επέβαλλε ένα πολύ βαρύ τίμημα στην νίκη της επανάστασης, το ίδιο και η συνέχιση της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας με άλλα μέσα, οι ανίερές συμμαχίες της κινέζικης γραφειοκρατίας με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Κυρίως όμως οι πολιτικές αδυναμίες της βιετναμέζικης ηγεσίας στάθηκαν καθοριστικές για το μέλλον του Βιετνάμ.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επέβαλλε εμπάργκο, το οποίο κράτησε έως το 1994. Η επίσκεψη του Νίξον το 1972 στην Κίνα, δημιούργησε μία ανίερη συμμαχία μεταξύ της Κινέζικης γραφειοκρατίας, που επιτέθηκε στα βόρεια σύνορα του Βιετνάμ το Φεβρουάριο-Μάρτιο του 1979 με 120 χιλιάδες στρατιώτες, ενώ οι Ερυθροί Χμέρ του Πολ-Ποτ της Καμπότζης επιτιθέταν στο νότιο Βιετνάμ, το οποίο οδήγησε στην επέμβαση του Βιετναμέζικου στρατού τον Δεκέμβριο του 1978 και στην κατάρρευση του Πολ-Ποτ.

Η ηγεσία του Βιετναμέζικου Κ.Κ., υπό τον Χο Τσι Μίνχ, ο οποίος πέθανε το 1969, είχε μεν στόχο την κατάκτηση της εξουσία κάτω από την δική της ένοπλη πάλη, χωρίς όμως να έχει ξεκαθαρίσει τι είδους ταξικό περιεχόμενο θα είχε το κράτος και η οικονομία. Ο πυρήνας της ηγεσίας του Βιετναμέζικου Κ.Κ. είχε διαμορφωθεί στον μεσοπόλεμο, κάτω από την επιρροή της Οκτωβριανής Επανάστασης, διατηρώντας όμως, όπως και η ηγεσία του κινέζικου Κ.Κ., μερική αυτονομία από την σοβιετική γραφειοκρατία και την σταλινοποιημένη Τρίτη Διεθνή. Παρά την αποφασιστικότητα της, ήταν μία πολιτικά ανεπαρκής ηγεσία. Πιθανόν η νίκη της επανάστασης να είχε επιτευχθεί νωρίτερα και με λιγότερες θυσίες, εάν έστεκε καλύτερα η μαρξιστική της διαπαιδαγώγηση. Παρόλαυτα η σωστή αντίληψη του Γκιάπ, ότι «Το πρόβλημα του επαναστατικού πολέμου δεν είναι πρώτα από όλα στρατιωτικό, είναι πάνω από όλα πολιτικό», προσανατόλισε την ηγεσία, έστω με έναν εμπειρικό τρόπο, έστω και με καθυστερήσεις.

Εάν αυτή η αντίληψη ακούσε για την κατίσχυση της επανάστασης, δεν ακούσε όμως για την μετατροπή του εργατικού κράτους σε μία Σοσιαλιστική Δημοκρατία, δεν ακούσε για την αποφυγή της γραφειοκρατικοποίησης και της παλινόρθωσης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Για όλα αυτά χρειαζόταν η πολιτική επάρκεια, που μόνο το τροτσκιστικό ρεύμα θα είχε. Δυστυχώς όμως οι τροτσκιστές είχαν δολοφονηθεί σε σταλινικού τύπου εκκαθαρίσεις ήδη από το 1945. Έτσι το 1986 η πολιτική του Κ.Κ.Β. στράφηκε προς την δημιουργία ελεύθερης αγοράς, το 1994 σταμάτησε το εμπάργκο η Αμερική, και το 2007 το Βιετνάμ έγινε μέλος του Π.Ο.Ε.